AHMET BÜKE

EKMEK VE ZEYTİN

ÖYKÜ

CAN

Can Yayınları 2023

© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2011
Bu kitabın 1. baskısı 3000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak resmi: © Shutterstock

Kapak baskı: Azra Matbaası
İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1390-3

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com

AHMET BÜKE

EKMEK VE ZEYTİN

ÖYKÜ

Ahmet Büke'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kumrunun Gördüğü, 2010
Çiğdem Külahı, 2010
Alnı Mavide, 2010
İzmir Postasının Adamları, 2010

AHMET BÜKE, 1970'te Manisa'nın Gördes ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Gördes'te, liseyi İzmir Atatürk Lisesi'nde bitirdi. Bir süre ODTÜ Jeoloji Mühendisliği'nde okudu. 1997 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi İktisat Bölümü'nden mezun oldu. Öyküleri *E Edebiyat*, *Adam Öykü*, *Ünlem*, *Patika*, *İmge Öyküler*, *Özgür Edebiyat*, *Eşik Cini*, *Notos Öykü*, *Yeni Yazı*, *Ğ*, *Sus*, *Har* gibi edebiyat dergilerinde yayımlandı. 2002'de *İzmir Postası'nın Adamları*'nı, 2004'te *Çiğdem Külahı*'nı, 2006'da *Alnı Mavide*'yi, 2010'da *Kumrunun Gördüğü*'nü (2011 Sait Faik Hikâye Armağanı) yayımladı.

Bize ekmeği ve zeytini öğreten anneme

Bize ekmeği ve zeytini öğreten anneme

İÇİNDEKİLER

Tanrı Bir Devlet Bir 15
Nenem buldu beni! 19
Bu Karınca Gelecek 23
O İncir Nerede Şimdi 25
Serçeler Diyorum 29
Baba, Oğul, Asker 33
Hidroloji Mühim Mevzu! 37
Musul'da Bir Göl 41
On: Beş 45
Gülümseyen Ağıt: Mavi ve Bahar 47
Tanrı Zar Atmaz 55
Son Yemek 59
Mısır'da Cuma 63
Baharda Bir Uzun Gün 67
Tok Uyku: Utanır Gibi Oldum Senden 71
Soğuk ve Toz Zerrecikleri 75
"Sakallı Pazartesiler" 81
Los Lunes Al Sol 85
Kadim Muamma 89
Tam İstihdam 93

Bu Kış da Geçse 97
İşler, Kediler, Patronlar 99
Kemik Suyuna Köpek ve Hayalden Yaşadı Onlar 103
Gidenler ve Bulutlar 107
Dua 111
Künt Ağrı 115
Fesleğen Dilinde 119
Yara ve Kabuk 123
Vampirle Görüşme 127
Rama'da Herkesin Unuttuğu
Bir Hikâyenin Yeniden Doğuşudur 133

"Şimdi mucizevi bir yerdeyim."

DİDEM MADAK

TANRI BİR DEVLET BİR

Karahindibalar uçuyor etrafta.

Şöyle bir dünya var: Yüksek kayalardan gece soğuyup gündüz ısınan taşlar çatlamış. Yuvarlanmışlar yol kenarına. Kenarda su gölcükleri. Akşamdan yağan yağmur birikmiş. Sabaha karşı iyice üşümüş yüzü. Buruşmuş. Çoktan yuvalarına çekilme kararı almış karıncalardan – yalnızca– iki tanesi dışarıda geziniyor. Gözcü mü çıkardılar onları? Ya da tohum isyanına katıldılar. Tekme tokat dışarı atıldılar; kovuldular. Birbirlerine dokunup yeniden su kenarına iniyorlar. Su öldürür halbuki onları. Güz suyu daha da çeker içine, soğukla beraber yakar her şeyi.

Şöyle bir dünya: Bir kartal geziniyor ovanın üzerinde. Yola düşüyor arada gölgesi. Göç vaktini gözlüyor. Çiftleşemedi bu yıl. Erkekler çok uzak geldi ona. Bol yılan ve kır tavşanı yedi. Bir iki de keklik. Palazlar etrafında dolandı, annelerinin kanlı teleklerine dokundular. Belki de bundan istemedi erkek.

Karahindiba, gökte kartal, aşağıda su gölcükleri, yanlarından kıvrılarak geçen yol ve iki karınca.

Şöyle: Yolda uzun ve metal –teneke aslında– bir araba.

Hayatın dirlik ve düzenliği için beş sabıkalı, beş kelepçe marifetiyle tenekede kilitliler birbirlerine. İnsanla-

rı hapsedebilirsiniz. Bu güvenli bir yol değildir. Bütün duvarların ve demirden perdelerin bir çatlağı bulunur. Ama insanı insana kilitlemek en iyi yol. Birbirlerini boğazlayamazlar. Çünkü kimse yanında bir cesetle yürüyemez. Yaralamazlar da birbirlerini. Aksayan adım diğerini bezdirir hayattan. En iyi yol mahkûmu mahkûma bağlamak. Zamanla sayıları da yarıya iner. İki adamken tek bir soruna geri çekilir. İşte o açıkta kalan tek kişiyi de arabanın tavanındaki metal kirişe bağladılar. Böylece araba ile adam tek oldular. Bir oldular.

Yük manifestosudur:

Sabah 06.06

Beş mahkûmun ismi anons edildi. "Sevk için isimleri okunanların on beş dakika sonra..." Akşamdan küçük torbalarını hazırlamışlardı. Yataklar ve diğer elbiseler sonra arkadan gelecek. Ali karakalem çalışmaya başlamıştı. Gerçi şimdiye kadar bitirdiği olmadı ama bütün uğraştıklarını kalın kartonlara sardı, sonra nevresiminin arasına iyice sıkıştırıp depocuya verdi.

"Kırılmaz değil mi?"

"Ne bileyim ben."

"Yani hiç sevk olmadım da. Bilemedim nasıl geliyor arkadan."

"..."

"Kaç gün sonra varır?"

"..."

Sabah 06.21

Hiçbir şey zamanında olmaz aslında içeride. Ne yemek saatinde gelir ne de ziyaretçi kapısı beklenen anda açılır. Ama sevk zamanı şaşmaz.

Ali, İbrahim, Yusuf, Mustafa ve Âdem.

Yan yana dizildiler. Ayak uçlarında küçük torbalar.

Asker kelepçeleri getirdi.

İbrahim Yusuf'a, Mustafa Âdem'e rapt edildi. Ali için uzun bir zincir arabanın tavanından sarkıyordu. Onun ucuna bağlandı iki bileği.

Kapı kapandı.

Motor uğuldadı. Hareket ettiler. Yol çok çok uzun.

Şöyle bir dünya vardı arabanın dışında: Ova büyük. Bulutlar arabalı atlar gibi çekiliyorlar hızla. Akşamdan yağan yağmur kına renkli kayaları ıslamış. Çatlaklar dolmuş. Taşan sular gözyaşından ziyade hızlarıyla süzülüp karahindibaların keselerindeki kilidi gevşeterek yerçekimine doğru uzaklaşmışlar. Rüzgâr bu fırsatı kaçırmayınca tohumlar şimdi ince telli şemsiyeleriyle mesafe derdine düştüler. Su aşağıda kıvrılan yolun kenarlarında toplanıyor. Niyeti göl olmak ama hayat herkese bu fırsatı vermiyor işte. Kartal yukarıda son dairelerini çizerken ateş rengi bir ses takılıyor gözü. Karıncalar da duruyor tam o anda. Çok üzgünler aslında. Yuvadan kovuluşlarının ikinci gününde öleceklerini biliyorlar. Ama onlar bile şaşırıyor olana.

Motorun sesi kişnemeye dönüyor. Sonra acı bir duman. Koşturan ayaklarla. Jandarmanın biri diz çökmüş öksürüyor. Kusacak neredeyse. Küfür ve inleme.

İbrahim Yusuf'a, Mustafa Adem'e bağlı. Büyük tenekeyi tekmeliyorlar bütün güçleriyle. Ağlıyorlar, durup sonra yeniden yükleniyorlar. Ali'nin elleri tavana bağlı. O susuyor. Aklında nevresim takımı. Ama içindeki resimlerini düşünmüyor o anda. Çarşaf bezini ikiye katlayıp diken, ilik yerleri açan annesi mi aklında?

İki karınca geriye çekiliyor. Arka ayakları suyun içinde. Buz gibi oluyorlar.

Tutanaktır:

Mekanik bir arızadan kaynaklı TC456/ –taksim– TR100 nolu mahkûm ve tutuklu sevk aracında çıkan

yangın sonucu bütün çabalara rağmen aşağıda künye numaraları, kapıaltı fotoğrafları ve açık eşkalleri olan 5 –beş– adet mahkûm kurtarılamayarak ölmüştür.

Araç komutanı –ekte açık kimliği olan– Kıdemli Kademeli Bşçv. M.N.nin ve diğer jandarma eratının ve sivil şoför A.S.'nin ifadeleri yine ekte yer almaktadır.

Ayrıca, kaza sonrası getirilen K. İlçesi Karayolları Kademe Baş Ustası M.R.nin hasar tespit notu yapılacak yazışmalar neticesinde Karayolları Genel Müdürlüğü tarafından giden ve gelen evrak numarasıyla ulaştırılacaktır.

Mahkûmların kimlik tespitleri yapılamadığından otopsi ve aile yüzleşmeleri için gerekli izinler...

Ek: Bir mahkûmun elini kelepçeden ayırmak mümkün olmadığı için, demir testere marifetiyle... Kelepçenin adli tıpta kaybolmaması için ekteki demirbaş numarası hususuna dikkat edilmesi arz ve rica olunur.

Şöyle bir kartal var havada: Erkek istemiyorum. Yumurta istemiyorum. Yuva yapmak istemiyorum. Tanrım, ne büyükmüş zulmün. Bunca yağmuru ve suyu tutup ateşi salıvermelerin. Av istemiyorum, ekmek istemiyorum. Verdiğin gözleri de geri al. Bu zincirler yüzünden kaçamıyorum, verdiğin kanatları da geri al!

3 Ekim 2011

NENEM BULDU BENİ!

Nenem tanıdı beni. Alnıma dokundu. Şakaklarımı okşadı. Omuz başımı tuttu. Kendine çekti yüzümü.

"Bildim. Bu Mervan."

"Nerden bilecek. O adını bile hatırlamıyor."

"Dunya Kadın, ne dedin sen?"

"Mervan'dır. Karakaşlı, kara gözlü oğlumuzdur bu."

"Dunya, anan öle. Doğru söyle."

"Dunya Kadın, kadın hem kör hem sağır. Duymaz kimseyi."

"Ama Mervan'ı buldu."

* * *

Gökte üç ay vardı. Biri yağmuru durdurdu. Öteki soğuğu kesti. Sonuncusu ılık bir ateş yaktı. Taşlarla çevirdiler. Ortaya çam kökü koydular. Sonra kabukları sıyrılmış dalları tutuşturdular. Azıcık yufka ekmeği. Otlu peynir. Ufacık soğan ve tek patates. Ayakları çamur içinde. Çamurda deri parçaları, oturmuş kan.

* * *

Mervan. Saçlarını bildim. Uçlarından bıçakla almış-

sın. Bıyıkların terliyor. Şuraya etini koyuyorum. Üzerinde deri. Esmer, terli. Yüzükparmağın kendi derdine düşmüş. Dizinde ben vardı. Kar suyuyla o kadar ovdun ki rengi kahverengiden mora döndü. Topuğundaki siğili barut döküp yakmışsın.

Mervan, seni bildik biz.

Pazartesi sabahıydı. Orada, yani göğün dünyaya çok yakın olduğu yerde günün ne önemi var. Ama Dunya Kadın bunu da bildi. Geceledikleri yere silahlarını bıraktılar. Elbiselerini döküdüler. Patlamış tabanlarını sarıp şehir kıyafetini kuşandılar.

Serçe var dalda. Katırtırnakları açmış. Arı çiçek arıyor.

Batmış üç ay silkinip düze indi.

Nasip, Mervan ve Hediye.

Şehrin girişinde arabayı aniden durdurdular. Yüzleri maskeli ve cepleri sigaralı adamlar.

* * *

"Buraya dayamışlar sırtlarını. Bakın ağacın kabuğu nasıl kalkmış. Yosunlar düşmüş. Yerine gelmemiş. Çekilmiş diş gibi. Sonra diz çöktürmüşler üçüne de. Mervan'ın kanı, bu çiçeğin büyük büyük dedesinin köküne akmış. Çiçek o sene hemen boy atmış. Daha yaz gelmeden ölmüş, tohumları toprağa erkenden girmiş."

"Bu çene kemiği midir Dunya Kadın?"

"Niye kemikleri ayırdın?"

"Onları bilmiyorum. Bunlar Mervan'ındır."

* * *

Nenem buldu beni. Yaprakları temizledi. Otları yoldu. Toprağı sıyırdı. Taşları ayıkladı. Güneşi hissetim yıllar sonra. Tek tek topladı beni. Dizdi yere. Eksik parçala-

rımı buldu. Nenem öptü, kokladı beni.

Sonra torbaya koydular.

Babamın mezarına döktüler hepsini.

Anam ve nenem bir ağıt yaktı başımızda.

"Oğul oğul. Babasının dizinin dibinde oğul. Güneş doğa, çiçek açа. Toprağımız sana doya oğul."

Üç ay battı.

Birini bildiler.

Ötekiler orada, toprakta. Kim eleyip dökecek toprağı?

9 Nisan 2011

BU KARINCA GELECEK

Topuklarını soydu.

Kalın deri altından incesi çıktı. Onları da sıyırınca ılık kan gölgesi büyüdü. Sonra iğne başı kan göründü. Acı, hepsinin ardında pusuda bekleyen kediydi.

Durmadı, soydu.

Gidemez o zaman annesi. Gidemez o zaman babası.

Kimin topuğu soyulsa evinde kalır. En az iki güneş, en az iki kahvaltı, en az iki yastık yorgan bahçede tulumbadan su çekerken ve karıncalar tek sıra olmuş kırlaşmış otlara, otların tohumlarına doğru yürürken ve o anda bize güzel ama onlara zalim –lokma kadar– serçe nar ağacının açmayan çiçekli dalına tünemiş bakarken –çok fena aç karıncaya– avluda taş taş üzerinde donmuşken insanın ne annesi ne babası gidemez.

Anne çizdi önce yatağa.

Yanında baba. Hafif göbekli ve bıyıklı. Ter içinde sırtı. Anneyle sarılıp nefes nefese olduklarında ıslanıyor sırtı. Onu çizmedi. Ayıp mıydı neydi, çizmedi işte.

Anne kokusu koydu sonra. Onu bahçedeki incir ağacının altından aldı. Toprağın bir karış altından. Nemli bir avuç havayı aldı, parmaklarında çevirdi. Kokladı.

Tam da o anda dedesi geçti yanından.

"Lawo, cay berbena?"

"Ağlamıyorum ki," dedi.

Kokuyu yataktan alıp babanın üzerine serpti.

Gidemesinler diye topuklarını soydu. Hem annenin, hem babanın.

O sırada çok uzakta değil –mahsustan çok uzakta değil; çürürken kokusu gelsin ama korkudan kimse açamasın diye– tümsek tümsek üzerine bir dağlıkta kemik kemik üzerine yığılıydı. Bıraksalar o iç odadan hiç çıkmayacak.

Ama şimdi de büyük hala geldi işte.

"Tû germ wazena?"

Yok, içmem ben çorba. Anne geldi, biliyor musun hala? Dedi ki sen neden ağlıyorsun, dedi ki sen neden içmedin çorbanı, baba gelecek kızacak sana. Baba gelecek işte. Onu götürdükleri gibi getirecekler. O zaman ben de onu aramaya gitmeyeceğim. Beni görmeyecekler. Asker –mavi gözlü, Karşıyaka çarşısında dondurması sıcaktan gevşeyip serçe parmağına kaydıydı bir parça– bakmayacak bana. Yakmayacak sırtımı alev.

Olsun yine de soydum ben topuklarını.

Hem annenin hem babanın.

"Lawo, cay berbena?"

"Ağlamıyorum ki."

O zaman büyük hala geldi sarıldı ona. İç odaya baktılar beraber. Duvarda fotoğrafları. Yatakta izleri.

Kucakladı çocuğu. Avluya çıktılar. Narın altına geldiler. Hala dokununca dala, açmayan çiçek açtı.

Sonra çocuğun kulağına eğildi. "Bu çocuk büyüyecek. Bu çiçek açacak. Bu kuş uçacak. O karıncayı yiyecek. Yuvaya haber gidecek. Başka karınca gelecek. Bu çocuk büyüyecek. Bebeleri olacak. Bu çiçek açacak..."

Baktı uyumuş çocuk. Baktı incir de süzmüş yapraklarını. İhtiyar adam yine geçti, "Sen neden ağlıyorsun?" dedi.

1 Ağustos 2011

O İNCİR NEREDE ŞİMDİ

İncir yaprak altında ısındı durdu. Utanacak değildi artık. İyice şişmişti karnı. Sapı kıvama gelmiş, beyaz sütü geri çekilmiş. Pişmiş ekmekler gibi içten dışa açılmaya başladı. Arı geldi, toz geldi kondu. Gölge çekildi öğlene, yeniden örttü akşamı. Şeker yürüdü. Arılar uykuda huylandı. Öpesi geldi birkaçının, ama gece bırakmadı.

Sabaha zakkum da açtı yanında.

Güneş "ol" dedi her şeye.

Körfeze bakan yazlık evde –incirle zakkumun uykuda yaslandığı o evde– ilk anne uyandı.

Islak kemiklerini gerdi. Çıtlattı eklemlerini.

"Uyandın mı?"

Ses yok.

Uzandı, uçları beyaz saçlarından öptü.

Kalktı.

Çayı koydu. Domatesin kabuklarını yoldu bıçağın ucuyla. İğne ucu, yakıcı suyu parmaklarından aktı. Çekirdekleri koktu tabakta. Taze nane, maydanoz kıydı. Sızma yağ akıttı. Ekmek kesti. Camdaki arıya baktı. İncirin kokusunu ararken yorulmuş o da.

Sonra oğlanın sesi geldi:

"Kalktın mı anne sen yahu?"

Sarıldılar.

Oğulcuğu öptü yanağından.

Anneler oğullarını neden öper?
Özledim ya ben seni. Kokunu. Uyandığında o küçük ayak parmaklarını ağzına götürüp tavanı izlemeni özledim. Orada babanın anlattığı devler ve ülkeler var. Büyük kayıklara binmiş cüceler, küreklere asılıyor. Sütten bir ırmaktalar önce. Sonra bal rengi denize açılıyorlar. Düşman yok, fenalık yok. Devlerle cüceler kardeş mi olmuş oğlum. Ondan mı gülüyorsun bana.

"Komutan uyandı mı?" dedi oğulcuk.
"Yok, hâlâ derin uykusunda."
"Ben bir dalıp geleyim."
Kadın, elinde havluyla uzaklaşan oğluna baktı. omuzları, dökülen uzun saçları...

O sırada başka oğullar da var bu dünyada.
Özledim ya ben seni. Kokunu. Telefon ettin bayram öncesi. Siz kurbanı kesin, mutlaka geleceğim. Ağaç aniden kökünden kaybolur mu? Diyelim ki incir. Taşta bile gözünü açar. İki damla suyu arar bulur. Özüne çeker. Saç gibi uzanır kökleri. Kavrar damarları. Zorlar. İttirir. Geri çekilir. Gitmiş gibi yapar. Küsmüş sanki. Taşın ne vakit dikkati dağılır, atlar hemen. Çatlak büyük. Kırılır, ufalanır. Bu kök tutacak. Bu fidan açacak gözünü. Kolay mı bu çölde? Kaçı kurur o küçük ayakların da kaçı koşmaya başlar ortalıkta. Şimdi bir sabah –herhangi bir sabah, mesela yine arılar miskin, yine havada o deli atmaca– nereye gitti bu incir ağacı? Kökünde kocaman bir boşluk.

Adam da uyanmış. Verandada oturuyorlar. Çay ve deniz...

Oğulları kulaç atıyor açığa doğru.

"Ne iyi oldu da emekli oldun."

Adam, saçlarını okşadı eliyle. Esnedi uzun uzun. Çayından yudumlar aldı.

Deniz var burada. Sonsuz ve huzurlu. Serinletiyor dünyayı.

O sırada başka dünyalar da var.

Yan yana dizildiler. Ortadaki –bayramda gelecek oğul– eliyle yüzünü kapattı. Ağlamak geldi içinden. Arkadaşlarından utandı. Barut kokusu da genzini gıdıkladı. Yine de ağladı bu hayata. Koştuğu toprağa. Çıplak küçük ayaklarına batan dikenleri düşündü. "O anası kıyamaz ona." Süt damlattı ağzına. İlk ateşle göğsü yarılırken –annesinin kıyamadığı oğlanın– acı geldi aklını teslim aldı. Yavaş yavaş yükseldi. Önce köklerini yedi. Sonra gövdesi silikleşti. Yapraklar kavruldu. Kocaman incir geride bir kök çukuru bırakarak kayboldu.

Kadın, adama uzandı. Öptü.

"Hiç konuşmuyorsun. Zor muydu oralar?"

Adam, kadını itti.

Kalktı. Camdan çaydanlığı alıp verandanın ortasına çaldı.

"Zordu," dedi.

İçeriye gitti, yatağa attı kendini yeniden.

Oğul –oğul denilen o ağaç– sırtüstüydü dalgaların arasında şimdi. Yorulmuş gövdesini suya bırakmış büyük bir huzurla.

Bahçedeki incir sonunda sapından kurtuldu. Yere çarpınca berelendi. Göğsü açıldı ucundan. Arı, kokusunu duydu kanın.

Başka kanlar da var bu dünyada. Hem çok uzak hem çok yakın.

Oğul: Kıyamazlar sana. Kemiklerini istemiyorum. Kokunu olsun bulsunlar.

Koku kaybolmaz.

Saklanmıştır bir kaya dibine.

Gel, yarmayacağız bir daha tenini, derlerse çıkar gelir.

Seni değil –incir çoktan gitti– kokunu geri isterim oğulcuk.

7 Ağustos 2011

SERÇELER DİYORUM

"Bu serçeler..."

Serçeler, diyorum. Çıt çıt konuşan kuşlar. Bazen sessizler. Asmaya konup bakınıyorlar. Gagasını şıvgınlara sürüyor biri. Ötekiler onu süzüyor. Sonra yine çıt çıt çıt. Benimle konuşuyorlar.

"Tamam," diyorum.

"Her defasında neden soruyorsunuz? Rahat olun azıcık. Gidin işte."

Pırrrrrr.

Asmadan duta geçiyorlar. Didiklemeye başlıyorlar karaları.

"Metin, serçeler diyorum. Hiç dinlemiyorsun beni."

Telsiz çalışıyor arada. Gözlerimi açmadan dinliyorum. Gözcüden koordinatlar geliyor. Koşuyorum o zaman.

"Ateş idare bende!"

Nişan tertibatını ayarlıyorum.

"Mermi gelsin!"

Koşuyorum sandığa.

"Ateş!"

Puffffff.

Serçeler ânında kayboluyor.

Metin, duyuyor musun beni?

Bu, 81'lik havan. Tek başına yapılmaz bu meret.

"Havan elle doldurulan, iğneyle ateşlenen, barut gazıyla boşalan, eğik mermi yollu, gözle nişan alınmayan..."

Sus, tekrarlayıp durma bunları. Serçeler kaçıyor.

Saçma ama hep o kız geliyor gözümün önüne. Necla, evet. Oyun oynanan o dükkâna gitmiştim. Yakına oturdu. Babasının araba vergisini yatıracakmış internetten.

"Siz biliyor musunuz? Nasıl oluyor bu?"

Bakındım sağa sola. Bana söylüyor oğlum.

Yanına geçtim.

Kolum memesine değdi.

"Adım Necla."

Necla mı demeli sadece, yoksa Necla Hanım mı?

Kolum diyorum. O yumuşaklığa dokundu.

Babasının dolmuşu varmış. Fıtık olunca çıkamamış işe. Şimdi evde uzanıyormuş.

Çimentepe'de iki katlı ev. Eskiden kondu. Şimdi üst katın balkonu bile var. Necla ile bana yaptılar o daireyi. Karşıdaki demirleri kırık çocuk parkına bakıyor. Geceleri itler toplanıyor. Bira içip, türkü söylüyorlar. Kızıyorum. Kalkayım, balkona çıkıp –bizim balkonumuz– söveyim diyorum. Bırakmıyor Necla. Omuzlarımdan tutuyor beni. Tam bıyığımın bittiği yeri içine çekiyor. Sonra ensemden çekiyor. Memeleri –memeleri diyorum oğlum!– titriyor, görünmez kokularıyla eriyorlar.

"Ah çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız yapamazdım vallahi."

Omzuma dokundu giderken. Necla, işte.

Çıkışta onun da parasını ödedim.

"Abi, ben berabersiniz sandım, ablaya bir şey demedim çıkarken."

Metin, sen beni hiç dinlemiyorsun.

Şu serçeler bile kulak kabarttı. Senden ses yok.

Metin, bu havan tek kişiyle olmaz. Karambola atıyorum, gibi geliyor.

Hem ne vardı sıkacak ağzına?

Kafatasını kum torbalarının üzerinden topladım. İki gündür kimseye söyleyemiyorum. Telsiz çalışıyor halbuki.

Metin, cebinden annenin mektubunu çıkardım. Yüzünü onunla örttüm kusura bakma. Gözlerin hiç kapanmadı.

Serçeler, diyorum.

Yine geldiler...

20 Temmuz 2010

BABA, OĞUL, ASKER

Davul çalıyor, def vuruyor. Gürültünün, ağlamanın, küfrün bini bir para. Sonra ışıkları yakıp söndürüyor. Tepiniyor. Annesini çağırıyor mırıldanarak.

Ama bizi de bir ana doğurdu. Hepsi neyse bu fena geliyor. Ağlayanlar oluyor; ekmek parçalarını bırakıp gidenler... Düzenimiz kalmadı. Öyle demeyin ama, böyle giderse ölüm demek bizim için.

Şikâyetimiz çoktur bu adamdan: Senden Melih, senden.

* * *

"Ay kızım, korkuyorum. Bizim adam akşamları geç geliyor. Kapıda kilit kilit üstüne. Ama sesini duydukça tüylerim dikeliyor vallahi."

"Aman neresi gariban. Devletten alıyormuş aylığı tiring diye... Yok, çalışmıyor. Hep evde kız, ne işi."

"İyi, gel sen bu öğleden sonra. Çok yazacak, haydi, öperim."

* * *

Tarihi bakkallar yazar. Bu kesin. Siyasete bulaşmamış terzi yoktur ama son sözü hep bakkallar söyler. Onlar ağır parmaklarını pirince ve şekere daldırdıklarında

mahallede uçan kuşun teleği titrer. Zaman ağırlaşır. Tezgâh üzeride sararan peynir parçaları bilir ki dükkânı saran koku paspasın ağır suyu değil, o kadim tecrübenin kaynadığı imbiğin sesidir.

Bakkal Mümtaz sigarasının filtresini dişleriyle kopardı. Tükürdü yere. Yaktı sonra: Derin bir oh...

OH, bir oksijen ve bir hidrojen. Patlayıcı değil ama tehlikeli bileşim. Dünyanın ilk istihbarat hücresinin atom bağı.

Ulan bu adamı çözeceğim. Seni Melih, seni. Ayda bir alışveriş torbalarıyla geliyor aynı adam. Benden bir karton Samsun alıyor. Eti Puf falan sardırıyor. Yarım kilo da yaz helvası.

O giderken balkona çıkıyorsun. Arkasından bağırıyorsun.

"Devrem, kaçamazsın kendinden. Kaçamazsın o ipe dizdiğin kulaklardan."

Sonra ağlıyor:

"Beni bırakmayın anne, baba. Çocuklar var bu evin içinde. Delikli gömlek giyiyorlar. Kanı yok geyiklerin. Koridorda yonca bitiyor. O tek ayaklı çocuklar gelip her sabah biçiyor. Yonca zehirli, yeme sakın diyorlar bana. Kusana kadar tıkınıyorum. Kulaklarımdan fışkırıyor yeşil ama ölmüyorum. Devrem, biz nasıl kolay alıyorduk nefesi ama. Her şey elimizin ucundaydı. Daha havada, dizleri yere değmeden, titreyen bir yaprak gibi gözışığını bize verenleri düşünsene. Anne sana diyorum: El bezine kustum bu sabah. Senden kalan son tığ işiydi. Hem babayı hem de oğlunu aldık diyorum sana. Çocuk sarılmıştı babasının kemerine. Göz göze göz kurşuna geldik. Hepsi parmağımızın ucundaydı işte. Hızlıca çektik tetiği.

Devrem, bırakıp gitme. O bıçağı neden attın denize? Beni neden bırakmıyorsun bir türlü."

* * *

Bizim bir düzenimiz var. Karıncalar disiplini sever. Başka türlü yaşayamıyoruz. Seni Melih, seni. Asker eskisi seni. Bıktık gürültünden ve huzursuzluğundan. Biz bu bildiriyle evi terk ettiğimizi ve koloni olarak Bakkal Mümtaz'a hicret ettiğimizi bildiririz.

* * *

Anne, el bezini yıkadım. O babayla oğlun gözlerini sildim. Kurşun deliklerini tıkadım. Yoktular...

20 Nisan 2011

HİDROLOJİ MÜHİM MEVZU!

Hızlı oldu her şey

Gün yırtıldı. Karanlık hızla doldu sokaklara. Tepeden aşağıya elektrik direkleri, çatılar, bahçeler ve en son cümle kapısı koyulaştı, kayboldu.

O evin hayatında sedir. Sedirde Mühendis Metin. Beyin boğazında boydan boya kesik.

Akşam olurken Metin Bey de öldü.

Kargalar öyle sandılar en azından. Son ışıkla yuvalarına döneceklerine başucuna kondular. Boyunlarını kırıp baktılar. Tıpır tıpır korkak ayak izleriyle iyice yaklaştılar.

İçlerinden birisi gagasını uzattı. Mühendisin açık yarasından yükselen buğuya çekti kendini. Yumuşak ete dokundu.

Aniden iki el yakaladı kargayı. Daha "gak" diyemeden boynunu kırıverdi. Metin tekrar düştü sedire. Bu defa elleri iki yana açıldı. Kanı pıhtısını aşıp taş yere damladı.

Kalan kargalar çığlık çığlığa badem ağacına kondu.

"Ölmemiş lan bu adam!"

"Yaktı çıramızı."

"Ah ah! Tık diye gitti."

"Öldü adam."

"Kırıldı güzelim boynu."
"Ah, ah! Annesi de sağ daha onun."

Önceki gün

Mühendis Metin: Bakın, bugüne kadar itiraz ettim mi hiç? Barajın jeneratör binasını istediğini gibi kullandınız. Siz gittikten sonra arkada bıraktıklarınızı bile ben temizledim.

Adam 1: Ne bırakmışız ki?

Adam 2: Ne demek istiyorsun?

Mühendis Metin: Ne demek mi istiyorum? Kanlı elbiseler, gözbağları, kırık sandalyeler, kablolar. Bakın ben devlet memuruyum sonuçta.

Adam 3: E, biz de devletiz sonuçta.

Mühendis Metin: Anlatamıyorum galiba. Sorgu başka, cesetlerden kurtulmak başka. Baraj gölünde olmaz. Ne yapsak ne etsek illa kıyaya vurur.

• • •

Göl dediğin ne güzel sudur. Tabandan tatlı eğimiyle yükselir. Alçacık tepeleri kucağına alır, taşları yıkar, karıncaları kaçırır. Yuttuğu çalılar bir daha açmaz olur; yollar kaybolur, eski eşikler unutulur gider. Sazlar kaplar bir yanını. Suyu mayhoş kamışlarıyla emer onlar. Sonra sakarmekeler gelir badi adımlarıyla. Ördek yolunu şaşırır önce. Ama sever de kuytuluğu. Peygamberdeveleri, pervane böcekleri arkadaki dağdan gelir sevişir eşleriyle. Sazan tohumu düşer, Allah'ın işi o. Çırpınırken koca kafa kurbağalar ilk balıkçı sandalının dümenine çakarlar.

Olmaya devlet cihanda bir nefes cinayet gibi

Su mühendisi çıktığı gün, babası koç kestiydi. Metin –o gün komşuları "Bey" dedi ona– suyu düşünüyordu kana bakarken.

Su dediğin yıkar. Dalga dalga gelir alt kapaktan. Türbin odasına koşar. Su başka bir dünya. Bu salakların hiçbirisi bilmiyor. Ben sadece su okumadım. Devlet de okudum. Devlet su gibidir. Benim arkamda çağlar. Beni korur. Ben suyu açarım. Her şey tertemiz olur.

Su mühendisi Metin –Bey– "hayır" dediği gün fazla geldi devlete. Burs verilmiş, yemekhane fişleri ödenmiş. Eğitilmiş, yetiştirilmiş. Fidesi fidana dönmüş. Gövermiş. İş de görmüş. Ama artık vadesi dolmuş, hamuru ekşimiş.

Mühendis Metin o parlaklığı görünce inanamadı.

Teslim etmedi boğazını.

Devlet bıçağı âdemelmasını parçalarken bile, olanlar olamaz dedi.

İnanmak ölümü bile yavaşlatıyor.

Su mühendisi ağırlaştırdı ölümünü. Acısına rağmen ödedi bu bedeli.

12 Nisan 2011

MUSUL'DA BİR GÖL

Rüzgâr Baba geldi aniden. Saçı sakalı karışmış. Çakmak çakmak közleniyor gözleri. Saçlarının arasından yalınlar düşüyor toprağa.

Ben nenemin dizine başımı koymuş, babamın diktiği zeytine bakıyordum. Balkonda bizi çevreleyen hava kararıverdi. Kırlangıçlar sustu. Karşımızdaki büyük su sustu.

"Nerelerdeydin sen?" dedi.

Dizlerim titredi. Neneme baktım. Gözlerini kapatmış, uykuya dalmış gibi. Duymuyor kopan fırtınayı.

"Neden gittin buradan?"

Yerde yatan ölü yapraklar çalkalandı. Asmada bekleyen üzüm salkımlarından biri dayanamadı olan bitene. Çaresiz bıraktı kendini.

"Okumaya gittim."

Ne kadar da çaresiz döküldü kelimeler ağzımdan. Sesimi tanıyamadım.

Saçlarını geriye attı. Göğsünden fışkıran kırlarmış kıllarını sıvazladı.

"Ne okudun peki?"

Boynumu büktüm kaldım.

Bizi bir evde kıstırdılar Rüzgâr Baba. Akşam ucuz şarap ve helva vardı soframızda. Masada şiir kitapları

vardı. Metin, Hülya'nın gözlerinin içine bakıp Musullu bir dervişin çöle olan aşkını anlatmıştı uzun uzun. Hülya inanmıyordu bir türlü. İnsan o kuruluğa, o ıssızlığa nasıl tutulur, diyordu. Su yoksa, hayat yoksa, aşk da olmaz diyordu. Ben Metin'e üzülüyordum habire. Bu kız onu üzecekti. İstiyordum ki ben üzüleyim. Metin unutsun Hülya'yı, ben seveyim. Çölü değil de evimizin karşısındaki gölü göstereyim ona. Yeşilli, kızıllı dalgaların kıyıya nasıl vurduğunu, böceğin, yılanın nasıl kıvrandığını anlatayım. Sazan çıkar, levrek iner dibe. Sonra bıyıklı, güngörmüş bir balık suyun kabuğundaki sineklere diker gözlerini. "Tanrım," der. "Suyun öbür yüzü de bu kadar delidolu mu?" Hülya istese beni daha çok sever Metin' den. Çünkü Metin çöllere dönmüş yüzünü. Benim doğduğum yerde adım atsan su çarpar yüzüne.

Rüzgâr Baba, yastığın altında duran tek tabancamızı alıp Metin'e sıkmak istedim o an. Tam da Hülya'nın eline dokunduğunda. Şarap bardağını ona uzatırken çakan kıvılcımları gördüm.

"Ben yatıyorum," dedim.

Soğuk demiri aldım elime. Gölümün çamuru kadar serindi.

Rüzgâr Baba, sabaha karşı geldiler. Bölük bölük. Ne bir ses ne bir hayat taşıdılar. Camlar patladı. Kapılar tarandı.

Hülya banyoya koştu. Bildirileri, adres defterlerini tutuşturdu. Metin, elinde Musullu dervişin kitabı, masanın dibine çökmüş mırıldanıyordu.

"Çöl bize dosttur. Çölde ölüler bile çürümez. Zaman ağır akar. Zaman susar çölde."

İçeriye girdiler.

Hülya'nın tutuşmuş saçlarını gördüm. Metin, maskeli bir adama Musullu şairin kitabını doğrultmuş haykırıyordu.

"Çöl..."

Rüzgâr Baba, beni ölü diye bırakmışlar.

Rüzgâr Baba, ben neden ölmedim?

Balkonun kıyısına kadar yürüdük beraber. Göle, gölümüze baktık. Güneş kızıl koruyla suyun üzerinde soğuyup dağılıyordu.

"Herkesin bir vakti var evlat," dedi.

"Yine de iyi etmişsin, baba evine dönmüşsün."

Geldi öptü alnımdan. Saçlarımı okşadı. Kapanmış yaralarımın kabuklarını sevdi.

"İnsan kendi kendine iyi gelir," dedi.

Ayağını yere vurup havalandı gitti. Serinliğini bıraktı kendine.

Divandan nenemi kucakladım. İçeriye geçtik.

"İçim geçmiş," dedi.

"Uyu sen," dedim.

Annem sofrayı hazırlamış. Işığı yaktı. Ekmek ve çorba ve dilim dilim domates ışıdı.

7 Ağustos 2010

ON: BEŞ

Babam telefon açmış. Komşumuz muhtar amca koştu geldi. Kalkmadım yerimden.

"Gitsene oğul," dedi nenem. "Adam Alamanyalardan arıyor."

Yağmura baktım durdum.

YAĞMUR: Islak değil ki. Kuru nar gibi. Yere düşünce acıyor sanki parmakları. Sonra kalkıp havaya bakıyor. Neden buradayım ben, diyor. Yağmur, pişman bizim bahçeye vardığına.

Çeşmenin yalağı dolmuş. Uykuda yapraklar yüzüyor. Papatya öbekleri baharı bekliyor. Ama daha çok kış var. Kış bitmez, diyor nenem. "Oğlum gelmezse kış bitmez." Amcamı bekliyor o. Zaten babam hiç gelmez.

Muhtar amca, divana çöküp ellerini sobaya uzatıyor.

"Baban çok selam etti," diyor.

Çıplak ayaklarım halıda, öyle bakıyorum yere.

Ben bugün on beş yaşına girdim. 8 Mart 1985. Elimle havaya yazıyorum. Nenem bakıyor öyle. Soba yanıyor. Yağmur yine bizim bahçeye geliyor.

Dedem horluyor içeride.

"Bu adamı atacağım ben," diyor nenem.

"Öyle küllüğe bırakıp geleceğim."

Muhtar amca gülüyor.

"Lan deyyus, ne sırıtıyorsun? Bana mı varacaksın?"

Adam toparlanıyor.

"Aman yenge, olur mu öyle şey. Tövbe."

Bu defa nenem gülüyor. Değirmisini sıyırıp eliyle sıvazlıyor beliklerini.

NENEM: Kar saçları dizlerine kadar uzanırdı da geçen de yoldu çoğunu. Amcam hasta düşmüş. "Bıraksın evinde ölsün. Ben gömeyim," diye dövündü.

"Senin de derdin ağır," dedi muhtar amca.

"Gurbete gitti, dönmez. Küçük oğlan desen..."

AMCAM: Ben daha küçüktüm o zaman. Babam yine yoktu. Amcam damda güvercinlerini uçurdu önce. Sonra kitaplarını yaktı. Fotoğrafları da attı termosifona. Nenemle dedem divanda taş olmuş oturuyorlardı. Beni öptü iki yanağımdan. Amcam da babam gibi gidiyor, diye düşündüm. Ama babam daha kötüydü. O, ben uyurken gitmişti.

"Ah sülük kaşlı oğlum," diye dizine vurdu yine nenem.

"Çok dövdü asker onu. Her mahkemede vurdular kafasına, her görüşte yıktılar betona."

Dedem top gibi gürledi içeriden.

Muhtar amca önüne baktı. Dişlerini sıkıyordu.

"Ah, ah! Yellen dur sen, koca öküz!"

Sonra göz göze geldik. Dayanamadım artık. Attım kendimi yere. Muhtar amca da gülüyor. En son nenem koyuverdi makaraları.

Sonra kalktı mutfaktaki akide şekerlerini getirdi.

"Muhtar," dedi. "Varır mısın bana?"

Muhtar amca içeriye doğru bir göz attı.

"He, yenge. Mayışım da var benim."

Nenem kutuyu muhtarın başına küt geçirdi.

"Ne edeyim len seni. Sahra topu gibi erim var benim."

Çok güldüm, çok güldüm; DOĞUM günüm böyleydi benim.

8 Mart 2011

GÜLÜMSEYEN AĞIT: MAVİ VE BAHAR

Uzun süren bahar, Körfez'e ve suyun üzerinde, ince kabuğunun altında uzanan bütün evlere, çürümüş ölülere ve bildiğimiz bütün şarkılara sinmişti.

Bahar güzeldir. İnatçı bir kuş gibi çamurdan yuva yapar. Kediler umutlanır: Açlık daha azdır. Sinekler örgütlenir: Kan pıhtılaşmaz. Ölen balıkların yerini hemen yenileri alır. Saflar sıklaştırılır. Çürüyen kuyrukların ve dağılan kılçıkların arasına tutunan yumurtalar, yosunların iniltileri arasında çatlar.

Hayat inat eder.

Döngüsünün bileğini büken daha çıkmadı bilinen zamanın içinde.

O sabah da güneş doğdu. Ilık ışık ve ter kokuları arasında.

Midyeciler Körfez'in kıyısına birikmiş, giydikleri yırtık dalgıç elbiselerinin içinde kollarını sallıyorlardı. Biraz sonra soğuk suya girecekler, çamurlu dibi tahta kasnaklarıyla karıştırıp tel elekten geçirecekler, geride kalanları bellerine astıkları kırmızı filelerde biriktireceklerdi. Yakalanmış midyeler gözyaşlarına bakılmadan sandallara, oradan da kıyıda bekleyen külüstürden üstü açık kaptıkaçtılara yığılacaktı. Sonra da doğruca pişmeye, yağlı pilavla doldurulmaya.

Kıyıda midyecileri izleyen iki kişi susarak oturuyordu. Kadın aniden yerinden kalkıp ellerini siper ederek ileriye baktı.

"Ne oluyor Zera?"

"Bilmem, ama huzursuz oldum."

Adamın ismi Zaim'di. Direniş Cephesi'nin lojistik kanadındandı ve üzüldüğünde ağlardı hep. Ne zaman bir süpermarket kamyonu soygununda istemeden yumurtaları kırsa ya da un dolu koli elinden düşse oturur zırlardı.

Arkadaşları arasında büyük makara konusu olsa da onun vazgeçilmezliğini herkes bilirdi. Yakışıklı bakışları ve aynı anda iki şarkı söyleme yeteneği yüzünden direnişin en güzel yüzüydü.

"Zaim, buradan gitmemiz lazım. Ama ayrılalım. Kemer'deki metro deliğinde buluşuruz. Eğer akşama gelmezsem bütün evleri değiştirin."

"Ne diyorsun sen?"

"Kuzey de hemen başka istasyona geçsin."

"Zera?"

"Gördün mü, en az on tane zodyak buraya geliyor."

Zaim, Zera'nın gösterdiği yere baktı. Kımıltılar gittikçe yaklaşıyordu.

Hızla ayrıldılar. Zaim sola uzun sazların arasındaki sarılığın içine doğru koşmaya başladı. Zera, kaptıkaçtıyı çalıştırıp gaz kolunu sonuna kadar çevirdi. Mazot dumanı dağılırken midyeciler olanlara bakıyordu.

Zera, İnciraltı'nın içine doğru kaçmayı ve büyük alışveriş merkezinin kalabalığına karışmayı planlıyordu. Ama umutlu olmak da istemiyordu. Denizden gelenler varsa kara tarafı da tutulmuş olabilirdi.

"Kim sızdırdı?" diye düşündü.

"Burada olduğumu nasıl bildiler?"

Aynadan, arkadan gelen iki motosikleti gördü. Polis

renginde değildiler, ama ona doğru hızlanmaya başlamışlardı.

Zera aniden soldaki ağaçlı, dar yola kırdı. Taşların üzerinden zıplamaya başlayan kaptıkaçtı, çatırtılar arasında ilerledi. Söğütlerin gergin dalları hızını kesmeye başlamıştı. Zorlukla dikiz aynasına baktı. Motorlar peşindeydi. Ama yolun zorluğu onları da şaşırtmıştı.

Zera, yol kenarındaki boşluğu görünce hazırlandı. Tam yanından geçerken kendini bıraktı. Yuvarlanıp toprak tümseğin arkasına attı kendini. Arkadan hızla gelen motorlar yanından geçerken kalkıp haykırdı.

"Heeeeey!"

Ona yakın geçen kasklı adam panikle frene bastı ve devrilen motorun üzerinden uçarak küt bir sesle ağaç kütüğüne toslayıp inledi. Hemen arkadan gelen güçlükle durabildi. Ama altından kayan motora engel olamadı. Yine de sendeleyip ayakta kalmayı başardı. Elini beline götürürken gözü Zera'ya takıldı.

Zera emniyetini indirdiği tabancasını doğrultmuştu. İki yarılma sesi yankılandı. Adam kopmuş bir yaprak gibi titredi.

Zera diğerinin yanına gitti. Sırtüstü uzanmış adam kesik kesik inliyordu. Silahın namlusunu adamın ensesine dayayıp elleriyle yokladı. Yere fırlamış silahı alıp cebine koydu.

"Sanırım boynunda kırık ya da çatlak var. Fazla kımıldamazsan ölmezsin. Seni bulurlar," dedi.

Koşarak ağaçların arasında kayboldu.

Akşama doğru Zaim'le sözleştikleri yerde buluştular. Işıkları açmadılar. Mum ışığında kaleme aldıkları metni Zera kısık bir sesle okudu.

Smyrna Birleşik Direniş Cephesi ... No'lu Bildirisi
Yoksullar ve Açlar, Sokak Köpekleri, Bidon Kedileri,

Evlerinden Sürülmüş Kürtler, Çingeneler, Türkler ve tek başına kalmış Madam Pi, Eşcinseller ve İkiçeşmelik Zencileri adına bildiririz ki Birleşik Cephe Komutanlığına yönelik bir saldırı daha boşa çıkarıldı.

Symrna Eyalet Hükümeti'ne ve korunaklı sitelerinde, bekçi köpekleri ardında yaşadıkları yazlıklarında refah ama sıkıntı ve korku içinde yaşayan efendilere üzülerek bildiririz ki tedirgin bir balık gibi yaşamaya devam edeceksiniz.

Metro deliklerinden, kanalizasyon kapaklarından, çöplüklerden, mezarlıklardaki evlerimizden, yıkıntılardan, eski fabrikalardan ve hatta hiç ummadığınız yerlerden aniden yine çıkacağız. Altın çorba kâselerinizi servis eden garsondan, ofisinizdeki en akıllı çalışanınızdan, evinize çağırdığınız fahişeden ve hatta çocuklarınızdan korkun. Direniş her yerde ve her an karşınıza çıkacak.

Adalet yoksa barış da olmayacak!

Zera, kâğıdı kaplayıp Zaim'e verdi.

"Bunu basımcılara ver. En az yüz bin çoğaltılsın. Sonra da her zamanki yerlere dağıtırsınız... Ben ve Kuzey bir süre ortada olmayacağız. Sonra görüşürüz yine?"

Zaim yüzüne kaygıyla baktı.

"Ne oluyor Zera?"

"Sanırım içimize sızdılar. El verme işini öne çekmem gerekecek. Riske atamayız."

"Nasıl oldu ama bu?"

"Bilmiyorum. Ama geçen ayki postane soygununda kolumdan yaralanmıştım. Kanım bir yerlere damlamıştır. Doğum kâğıtlarından karşılaştırmış ve kimliğimi tespit etmiş olabilirler. Belki başka bir şey oldu. Dediğim gibi, durmak olmaz artık."

Zera ve Kuzey, Bostanlı'daki, kimsenin bilmediği büyük villanın bahçesinde oturuyorlardı.

Kuzey uzun, genç saçlarını bağlamış, beyaz ensesinden geriye doğru salmıştı. Gülümseyerek bakıyordu. Sigarasından derin bir fırt alıp Zera'ya uzattı.

"Şimdi seni neden yetiştirme yurdundan beri koruyup kolluyoruz anladın mı? Çünkü sen asla unutmuyorsun Kuzey. Gördüğün, okuduğun, izlediğin ve sana anlatılan her şeyi bir kayıt makinesi gibi işliyorsun beynine. Seni aramıza katılmaya ikna ettiğim gün hayatımın en mutlu günüydü sanırım... Kuzey, Direniş Cephesi'nin karargâh bilgilerini hiçbir yere yazamayız, arşiv tutamayız, telefon ve internet kullanamayız. Talimatları elden iletebiliriz. En kritik bilgiler, benim ve senin, yani asla unutmayan iki kişinin zihninde saklanabilir sadece.

Kuzey, bana bir şekilde ulaştılar. Sanırım deşifre oldum. Şimdi sana iki haftadır durmadan anlattığım bilgileri yeryüzünde sadece ikimiz biliyoruz. Saklı geçitleri, evleri, komite üyelerini, militanları, sempatizanları, gizli destekçilerimizi, ikili oynayanları, cephanelikleri, gıda ve ilaç ambarlarımızı, diğer her şeyi. Buradan ayrıldıktan sonra bir daha asla karşılaşmayacağız. Sana gelen yeni bilgileri ezberleyeceksin. Senden sonraki adayları izleyeceksin ve içlerinden en iyisini seçip sen de el vereceksin bir gün."

Kuzey bir sigara daha yaktı ve arkasına dayanıp mırıldandı.

"Bu ne kadar sürecek böyle? Bu kavga, dövüş."

"Bilmiyorum," dedi Zera.

"En berbat eyalet burası oldu zamanla. Merkezi Hükümet'e en fazla vergiyi verdikleri için kimse ses çıkaramıyor yaptıklarına. Bizi burada istemiyorlar. Evsizleri barınaklara kapatıp kimse fark etmeden öldürüyorlar. Geçen yıl Gürçeşme Huzurevi'nde çıkan yangını kaza

mı sanıyorsun? Ya da Belediye aşevinden yemek yiyen yüzlerce açın o gece zehirlenip ölüvermesi. Peki ya fayton atları öldürülen, evleri yakılan Çingeneler? Kale sırtlarında kent yenilenmesi diye evleri yıkılan Kürtlere ne dediler: 'Eyalet dışına taşınma masraflarınızı ödeyelim!' Direnenleri çalışma kampına yolladılar."

Zera kalkıp havuza doğru iki adım attı. Yeşil beyaz su ürperip duruyordu.

Kuzey'in yeşil gözlerine baktı.

"Ama papaz her zaman pilav yemez değil mi?"

Karışıklı güldüler.

...

Zera sandalın livarında oynayan balıklara baktı. Oltayı toplayıp gitmeyi düşündü; ama içine dolandığı mavilik o kadar güzeldi ki görünmez bir kucak gibi saçlarından sarılıp bırakmıyordu onu.

Yakınındaki titremeyi fark etmedi önce. Sonra dipten gelen belli belirsiz hava kabarcıklarını gördü. Giderek arttı hırıltılar. Sırtındaki ürperme onu uyaracaktı ki sudan çıkan siyah eldivenli bir el sandalın kenarını kuvvetlice yakaladı. Geriye doğru çekilirken bir el daha göründü ve sandal sıtmaya yakalandı aniden. Kuvvetli sallantıdan dengesini yitiren Zera sırtüstü denize uçtu.

Sessizlik ve köpükler.

Aşağıda üç balık adam ona doğru yaklaşıyordu. Kendini geriye doğru itmeye çalıştı, ama bir çift el arkadan onu yakalamıştı bile. Doğruca suyun yüzüne yükseliyorlardı. Onu sağ yakalayacaklardı. Sonra Derin Araştırma Laboratuvarı'na götüreceklerdi. İşkence ile bütün bildiklerini, kanlı dişlerinden ve zihninin parçalanan kıvrımlarından söküp alacaklardı.

Diğer üç adam daha da yaklaştı.

Zera ani bir hareketle dirseğini arkadaki adamın boşluğuna geçirdi.

Hava kabarcıkları arasında elini gömleğinin içine soktu. El bombasının pimini, içindeki nefesin son basıncıyla çekti.

Kabarıp göğsünü yükselten sulara rağmen mavilik hiç bozulmadı.

Mavi inatçıdır, aynı bahar gibi.

İkisi de dövüşerek gelir ve gider...

19 Eylül 2010

TANRI ZAR ATMAZ

Aslı için

Ve Tanrı enerjiyi yarattı. Evrende iş yapılabilsin diye. Önce onu dalgalı bir buluta sardı, yayını burdu sonuna kadar. Bıraktı.

Tanrı enerjiyi yarattı; çünkü hareketten ve değişimden yanaydı. Hepimizden ve her şeyden önce taraftı o.

Tanrı enerjiyi yarattı; zira kullarının üzülmesini istemiyordu. Olmayacak bir anda içlerine ferahlık ve huzur çöksün, bir sigara yaksınlar istiyordu.

...

Bu çocuğun adını Sadık koydular. Annesi güzeldi, babası fakir. Böyle olunca annenin güzelliği de tez soldu. Ablası hemen markete kasiyer girdi. Derhal de evlendi. Çocuk iki olunca Sadık'ın annesi torunlara bakmak için sabahın köründe gider oldu.

Sadık oyalansın diye uzaktan kumandalı araba aldılar.

Dün aniden pilleri bitti arabanın.

Sadık üzüldü önce, ama bunu çabuk atlattı. Yedi yaşındaydı, ama istedikleri için mücadele etmesi gerektiğini biliyordu. Yedi yaşındaydı, ama annesinden pil istemenin manasızlığını biliyordu. Annesi çirkindi artık ve çir-

kinler enerjiyle ilgilenmezler. Babası da yine işsizdi. Ve işsiz adamların kinetik enerjisi yoktur.

Sadık köşedeki bakkalı gözüne kestirdi.

"Süleyman Amca."

"Hı?"

"Annem mum istedi. Bir kutu."

Süleyman'ı biliyor musunuz siz?

Ayaklarında siyatik. Yarı topal sayılır.

"Rafın üstünde. Sen git, alıver."

"Olmaz."

"Neden?"

"Anam kızar."

"Dürzü, neden kızsın anan."

"Başkasının malına el sürme, dediydi."

"Hay ananın..."

Bakkal Süleyman dizlerini ovup kalktı. Sallanarak yürüdü. Tabureyi çekti. Ihladı, uzandı rafa.

Sadık o anda tezgâhta duran ikili pil paketlerinden birini kapıverdi.

"O anana söyle, mumla beraber bu ayki veresiye bitti. Tamam mı?"

...

"Tamam mı len?"

Sadık yok, uçmuş.

Bakkal Süleyman'ın sinirlenince ayağı seğirir. Düştü hâliyle. Lokum sandıklarından birine o güzel alnını çaldı. Ertesi gün ikindiye kaldırdılar Süleyman'ı.

Sadık arabası için pili bulmuştu. Ama yoksulların enerjiyi kullanması kolay olmaz. Babası evde yatıyordu. İşsiz adamlar evde sakallarının uzayışını dinlerler göz ucuyla.

İki tıkırtı olunca baba kalkıp Sadık'a bir şamar aşk etti. Arabayı aldı, yüklüğün içine kaldırdı.

Akşam oldu. Anne torundan geldi. Yemeği hazırla-

dı. Ekmeği dildi. Salatayı tuzladı. Girdi yatağa, gözlerini yumdu sonra.

Baba gece boyu sigara içti. Sadık hâlâ kumandalı arabasını düşünüyor. Kırmızı. Işıkları yanıyor giderken. Sağa, sola ve geriye yıldırım hızıyla dönüyor. Ama yüklükte duruyor, hem de hazır enerjisiyle.

Baba balkona çıktı, yine sigara içti. Sadık arabayı düşündü. Ağzına sıçtığımın babasıydı o.

Baba saçını kaşıdı, yukarıdaki yıldızlara baktı. Kara delik nasıl bir şeydir Yarabbi, diye içinden geçirdi. Sadık uçuyordu şimdi. Kıçının hemen üzerindeki haznede biri artı diğeri ekside iki pil takılı. Sadık uyku, uyku sadık ona...

Baba içeri girdi. Üzerini değiştirdi. Yüklüğü açtı, el fenerini buldu. Denedi önce. Yanmadı. Açtı baktı, pilleri yoktu. Sadık'ın arabası takıldı gözüne. Altındaki kapağı çıkardı. Pilleri aldı.

Baba kedi adımlarıyla Bakkal Süleyman'ın dükkânının arka penceresinden süzüldü. Kalbi davul davulaydı.

Babayı o gece nezarette falakaya yatırdılar. Çok dövdüler. Hem fakir hem hırsız, hem de kabiliyetsiz olunca kimse acımaz ki adama.

Polislerden biri ter içinde, kirli sakalında bir parça kurumuş kanla sandalyeye çöktü. Masada duran feneri aldı. Yerde inleyen babanın taşaklarına doğru tuttu ışığı. Hoşuna gitti. Güldü kendi kendine.

Polis sabaha doğru resim cebinde, fenerle evine gitti.

Karısı dönmüş uyuyordu. Eğildi saçlarını okşadı.

"Beni bir yıkasana," dedi.

Kadın hırsla açtı gözlerini. İki büyük kuyudan alev yukarıya yükseldi.

Geriye sendeledi adam.

"Allah belanı versin kadın gibi senin!"

Hırsla elini cebine attı. El fenerini duvara fırlattı.

Parçalar halıya yayılırken çekti gitti.

Kadın hırslı bir ağlamaya teslim oldu önce. Sonra güldü. Yine ağladı biraz. Kalktı. Yatağın altına eğildi. İyice uzandı. Kutuyu çekti, aldı. Açtı.

Pırıl pırıl bir esmerlik kapladı ortalığı. Uzun, boğumlu ve kauçuk kamışı izledi bir süre. Yatağa uzandı. Donunu sıyırdı. Düğmeye bastı. Ses yok.

"Enerji lazım her şey için ey kadın! Haz için bile. Tanrı neden yarattı enerjiyi?"

Kadın yerde duran el feneri ölüsünü gördü. Eğildi aldı, pillerini söktü.

Sadık'ın çişi geldi o anda. Helaya kalktı.

Arabam da arabam, diye geçirdi içinden.

Yüklüğe yöneldi. Kırmızı dehşetini çıkardı. Halıya koydu. Kumandaya bastı.

"Ey kullarım, eşit yaratmadım her şeyi. Biriniz ısınırken öbürünüz üşüyecek. Ve bekleyecek mutluluk sürüsünün ona koşmasını."

Sadık arabayı duvara çaldı.

Sidiği, basma donundan halıya doğru çağladı; yerde göllendi.

Kadın sigarasını yakarken uzak bir evdeki çocuk, koşarak yatağına dönüyordu.

"Tanrı kendi iç sıkıntısı için yarattı enerjiyi."

6 Eylül 2010

SON YEMEK

"Rabbim otobanları iptal et."

CİHAT DUMAN

Tokluk, bir ânı ifade etmez!

Doygunluğun tokluk sayılması için aç kalma riskinin en azından belli bir süre –aslında uzun bir süre– ötelenmiş ya da savuşturulmuş, uzaklaştırılmış, kovulmuş hatta unutulmuş olması gerekiyor.

Döner yer doyarsın, pilav üstü kuru ya da ıstakoz; doydun işte.

Ama "tokum" diyebilmem için ertesi gün, daha da ertesi ve daha daha ertesi günler doyacağımı bilmem gerek.

Bunları kendi kendime mırıldandım. Yutkundum, şakaklarımı ovdum, huysuzlandım.

Galata köprüsünde oturmuş, eteğimdeki son simit parçasına bakıyordum.

Bu parçaya hayatımı bağlamıştım son üç gündür.

"Bunu bitirdiğimde değişecek zamanım, aniden bir fırsat çıkacak karşıma ve kurtulacağım, ölmeyeceğim."

Balık tutanlar, arabalar, uçuşan çöpler, pis denizkızları falan bana baktılar bir an. Son simit lokmasını yutar-

ken bütün İstanbul, Karaköy, oradan Eminönü ve Balkanlardan gelen soğuk rüzgâr saniyenin yarısı kadar göz ucuyla beni izledi. Hatta bir dalga yarıda kaldı hoop diye.

Sonra yine her şey kendi ritmine döndü.

Bir bok değişmemişti hayatımda.

Kusmak iyi fikir gibi geldi. O son lokmayı henüz hazmetmeden çıkarırsam eğer, son şansımı da kullanmamış olurdum.

Orta parmağımı kursağıma doğru iterken ışıklar söndü.

"Buyurun. Kime bakmıştınız?"

"İş için şey etmiştim. Yani bu odaya gelmemi söyledi aşağıdaki beyefendi."

"Aşağıdaki derken?"

"Yani kapıdaki. Danışma işte."

"Ha, evet anladım. İş arıyorsunuz yani."

"Evet. Uzun süredir hem de."

"Ne kadar uzun süre?"

"Çok oldu galiba. Siz burada ne kullanıyorsunuz zaman tarifi için?"

"Zamanla ilgili bir sorun çıkmıyor burada. O yüzden öyle bir şey yok."

"Neyse. Çok uzadı bu. Bana uygun işiniz var mı, onu sormuş olayım."

"Var. Yani aslında herkes için uygun iş vardır burada. Daha doğrusu tek iş var ve bu herkese uygun."

"Neymiş?"

"Otoyol saymanlığı."

"Ne?"

"Otoyollarda çalışacaksınız."

"Şoförlük gibi mi yani?"

"Hayır."

"Nedir o halde?"

"Otoyol saymanlığı, yeryüzünde kurulu ve işleyen her nevi otoyolda çeşitli nedenlerden –çoğu çarpma neticesinde– ruhunu teslim etmiş, ezilmiş, kan içinde kalmış, kırılmış kemik yığınına benzemiş ve üstünden geçilmekten pestile dönüp leke haline gelmiş her çeşit kürklü ve kürksüz hayvanın çetelesini tutan ve ruhlarını salimen geri getirme görevini ifa eden kişiye verilen isim. Büyük Araf Sözlüğü."

...

Yüce Makama,

Bu şikâyet dilekçemin kabul edilmesi dileğimle: Dört yüz iki gün işsizlik ve kesintisiz dokuz gün devam eden açlık sebebiyle ölümümden sonra bana reva görülen bu işin, adalet denilen ve eninde sonunda gerçekleşeceğine inanılan o mükemmel şarkıyı üçüncü sınıf pavyon namesine dönüştürdüğünü saygılarımla arz ederken...

Gözlerimi açtım. Köprüye dayamışlar sırtımı. Birisi elindeki suyu yüzüme çarpıyor. Kalabalık birikmiş. İhtiyar bir teyze eğildi yüzümü okşadı.

"Aç ulan bu çocuk," dedi.

"Koşun. Birisi yarım ekmek döner kapsın gelsin."

Döner, yarım ekmek.

Yüce makam seni seviyorum.

Avucumu açtım, son simit lokmam duruyor. Henüz yemedim onu.

İnsan hiç son umudunu yer mi?

12 Nisan 2010

MISIR'DA CUMA

Çatılarda güvercinler var!

Bir memleketin çatılarında güvercinler varsa saklı, gizli bir şey kalmaz. Onlar görür, izler, birbirlerine şaşkın şaşkın bakar. Sonra anlatırlar. Önce fısıltıyla, ardından yüksek sesle.

"İnsanlar insanlar... koşuyorlar, yürüyorlar. Evlerde sevişenler, dövüşenler. Sokakta vuruşanlar. Ekmeğimize tükürenler. Kediler aslan, köpekler melek, insanlar canavar hem de melek. İnsanlar çalışıyor, doyuyor, aç kalıyor."

Şimdi sokağa gurulduyor onlar.

Aşağıda yol inşaatı var. Göbekli adam kompresörle eski asfaltı kaldırıyor. Göz göz delinmiş yorgun yol, kabuklanıyor, inliyor, gözyaşları toz oluyor da eriyor.

"İnsan acımasız, acımasız."

Kürekliler kavlanmış deriyi yanlarında sırada bekleyen el arabalarına dolduruyor. Yolun karşısında duran kepçenin ağzına dökülüyor arabalar. Canavar ağzını çalkalayıp hımbıl kamyonun kasasına tükürüyor.

"Çok çalışıyor bunlar."

Geride iki adam. Birisi tesviye edilmiş çıplak yola ince kum döküyor. Diğeri parke taşlarını tek tek dizip elindeki tokmakla oturtuyor.

"Çömezin adı Güz. Güz güz güz. Öteki Şakir. Şakir usta olmuş da tokmağa geçmiş. Bal peteği gibi döşüyor yolu."

Güz, el arabasını bırakıp elleri belinde, ihtiyara baktı.

"Abi be, bu yollardan kimler geçecek, di mi?"

"Bize ne be. Geçen geçsin."

Güz güldü. Şakir de gülümsedi. Doğruldu. Ellerini ovuşturdu. Dizdiği yola baktı.

"İnsan dediğin güzel de oluyor bazen."

Çavuş bitti yanlarında. Fırıncı küreği ellerini uzattı.

"Oh, oh! İki de orta kahve getireyim mi size? Maşallah!"

İki adamın yüzü gölgelendi. Anında işe döndüler. Güz, ıh'layıp el arabasını dehledi. Şakir tokmağı çevirdi elinde, iki taşı yan yana koyup üzerinden geçti. Bir ön sıraya geri döndü. Sağlamlaştırdı. Sonrakilere yeniden geldi. Malayla kumu düzeltti. Yeni taşları okşadı. Fırça alıp üzerlerindeki ince kayırı kaldırdı.

"Allah büyüktür, Allah büyüktür. Sala okunur şimdi."

Çavuş tozun ortasında düdüğünü öttürdü.

"Paydos! Saat bir buçukta herkes işinin başında olsun."

Güz ve Şakir üstlerini başlarını silkelediler. Şantiyeyi ayağı kırık it gibi izleyen seyyar köfteciye gittiler. İki yarım sarıldı. Parkın yanındaki kahveye yollandılar.

"İki duble çay. Demli olsun abi."

Şakir ter ters baktı.

"Niye abi diyorsun? O çocuk daha be!"

"He, öyle. Ben de senden gencim ama."

Masaya geçtiler. Haberler başladı.

"Oğlum çabuk ye. Cuma'ya yetişeceğiz daha."

"Tamam, abi. Boğazımıza dizmeyelim ama."

"Mısır'da isyan. Esmer güvercinler çatışıyor."

Güz'le Şakir kalabalığı izledi. Kalkanlar, oturanlar.

Haykıranlar. Kadınlar, çocuklar... Yollar, meydanlar dolu. Ağaç tepelerinde gülen, ağlayan insanlar...

İkinci çaylar geldi. Köfte ekmeğe sarılı gazeteleri yumruk yapıp parmaklarının yağını sildiler.

Nehir olmuş kalabalıklar geçti gözlerinden.

"Abi, namaz kaçtı," dedi Güz.

"He, öyle," dedi Şakir.

İki cigara yaktılar.

"Abi, ne oluyor dünyaya böyle. Biz de oturmuş yol yapıyoruz. Kim yürüyecek bu yollardan acaba?"

"Bize ne oğlum. Yürüyen yürüsün."

Çavuş önlerinde bitti. Gölgesi büyük, kendi büyük dilini çakacaktı ki...

"Bana bak Çavuş. O elini alır götüne sokarım. Gidiyoruz işte işin başına."

Güz, Şakir'in yüzüne baktı kaldı. Sonra güldü.

"Abi çok yaşa sen," dedi.

Arkalarında heykele dönmüş Çavuş'u bırakıp yürüdüler.

"Abi, yarın iş aramamız gerek."

"He, biliyorum," dedi Şakir.

"İnsan dediğin çok garip. Çok şahane, çok boktan."

Güvercinler guruldayıp konuştular aralarında. Birkaçı çiftleşti. Uçtu, kayboldu gitti.

20 Şubat 2011

BAHARDA BİR UZUN GÜN

Işık, kirli bir kedi yavrusuydu.

İnsanların ayaklarına varıp birikti.

Herkesin annesi olur, yaprakları olur, köfte suyuna ekmek banılır, ısırganı saplarından tutup çeşmenin altında yıkarsan dalamaz parmaklarını; Sema'nın babası türkü söylüyor sabah akşam, gülüyor utanmadan. YAŞASIN HAYAT, durmayın koşun, ne bakıyorsun lan deyyus, diye bağırıyor pencereden. Hepimiz ellerinden öpüyoruz baharın. Daimi bir tebrik yolladık. Kumru ve kargalarla. Sonra badem ağaçlarının altına gidip diz kırdık; dualar ettik: Sen bahar annemiz, bize güzel günler gösterdiğin için teşekkür ederiz, çeliğimiz var çomağımız var şükür, havalar ısındı ve kömür deposu tam zamanında dibini gördü, kuzukulağımız, binbir otumuz oldu, yalnız şevketi bostanlar gelin olmak üzere, ha keza arap saçları, olsun olsun, hiç şikâyetimiz yok, hepsi başımız üstüne.

Sadece Sema üzüldü biraz.

Babam neden böyle oldu, dedi.

Babası sabah kalktı, Fistan'ı çağırdı yanına, sevdi kulaklarını, kaşıdı alnını, gıdığını ve söyledi, dedi:

Kerami Bey, büyük adam ve büyük göbek.

Ofisindeki büyük tuvalette uzun kaldı o sabah. İçin

için ıkındı, yüzünü buruşturdu. Damarları üst üste bindi, indi alnına. Karısını, yeni evlenen kızını, sıradaki üç oğlunu düşündü. Sonra senetler, çekler uçuştu önünde. Sonra Çeşme'de verandası yenilenecek, havuzu klorlanacak güneş dolu yazlığı geldi aklına nedense. Bahar geliyor, günler uzuyor, çimenler büyüyor –yeşil uçlarında uç uç böcekleri geziniyor–.

Gözü karardı hafiften. Soğuk teri hissetti sırtında. Ensesi ağırdan sertleşip kemiğe döndü.

Oflayıp kalktı.

Ellerini defalarca yıkadı. Saçlarını geriye taradı. Göbeğini hoplattı. Kemerini düzletti. Görünmez zırhını geçirip büyük halının üzerinde yürüdü, büyük masasının başına geçti.

Önündeki büyük dosyayı açtı.

"BİR ŞİRKET KRİZİ NASIL ATLATIR?"

Telefonu çaldı.

Açmadı.

Masanın altındaki zile diziyle bastı.

Adam, Sema'nın babası, çıkageldi kapıdan.

"Buyurun Kerami Bey?"

"Neden geç kaldın?"

"Geç kalmadım efendim. Tam zamanında..."

"Kes! Ne zaman zili çalsam iki saatte geliyorsun. Bunun için mi para veriyoruz sana?"

"Hayır efendim. Verdiğiniz para neticesinde buradayım ben. Zil çalar, ben girerim. Ben girerim ve ne istediğinizi sorarım. Sorarım ve siz çoğu zaman boş boş bakarsınız ve 'hiç' dersiniz. Ben o vakit düşünürüm o 'hiç'i. Hiç, hiçbir şeyi içine almaz. Camsız camdan süt şişesi gibidir. İçine su da konmaz üstelik."

"Ne saçmalıyorsun şimdi?.."

Tam da o sırada, derinden bir bomba sesi geldi. Ama Sema'nın babası duymadı bunu. Kerami Bey'in içinde

üç ağrı atı, arabasından kurtulmuş, kırık oku peşlerinden sürükleyerek koşmaya başladı. Birisi sağlam otları saplarından bir araya getirip köklerinden koparıyordu sanki.

Kerami Bey'in eli, mermer isimliğinin hemen arkasında duran ilaç kutusuna gitti. Ama tam ulaşacakken bir kucak daha buğday sapı koptu içinden. Duvarlar çatırdadı, doğduğu evin çatısından kiremitler uçtu, ahşap direkler içine göçtü, tozlu duman uğursuz kırılmalara bıraktı kendini: Kerami –beyliği de kırıldı artık– çöktü derin koltuğuna.

İlaç kutusu yuvarlandı geldi Sema'nın babasının önüne.

Açtı kutuyu, yere çevirdi ağzını. Beyaz toplar büyük halının üzerine yağdı. Sonra Kerami'ye gösterdi boşunu.

"Bakın bu 'hiç' işte. Tam tamına 'hiç' buna denir."

Koltuktaki adamın büyük perdesi indi.

"BÜYÜK BİR ŞİRKET KRİZİ ATLATAMADI"

...

İşte böyle kuzukulağım.

Sema'nın babasına izin vermişler. Yıllık izin, ardından şirketin yas izni. Büyük tabutlar büyük mezarlara girer.

Olsun, biz Sema ile takmıyoruz bunları.

O beni Fistan'ım diye seviyor. Divanda beraber bakıyoruz gökyüzüne.

Bahar annemiz her ölümden bir uzun gün çıkarıyor bize.

Çok şükür. Çok şükür.

19 Mart 2010

TOK UYKU: UTANIR GİBİ OLDUM SENDEN

...

Derviş böyle çıkıyor sabahları karşıma.

Siz duymuyorsunuz, hoş geldiniz sahnemize, diyor.

Daha gözüm açılmadan, dünyayı ferah nefeslerle izlemeden gelip buluyor beni. Git Derviş, uyuyacağım biraz. Yastığım, sedirim, üzerime çektiğim ılık hava hepsi beni bekler. Dinlemez ama. Derviş, dünya sabah erkenden yaratılmış, diyor. Bakkalların önünde gazete denkleri ve süt kasaları beklerken olmuş her şey. Çocuklar sağından soluna dönmüş sıcak yataklarında. Kumrular eğip kaldırmışlar başlarını. Çöp arabası durmuş aniden, fırında ekmek pişerken fısıldamasını kesmiş, büyük çınarın ağlaması donmuş bedeninde. Herkes her şey gökyüzüne bakmış. İşte o anda Allah "Ol!" demiş.

Ol; sokaklar, koşuşanlar, çöp tenekeleri, yağmur ve rüzgâr, titreme ey çocuğum, bu suları kim biriktirdi buraya, baylar bayanlar, merdivensiz kayanlar, hoş geldiniz sahnemize, her şey burada, –at ve davul, herhangi bir havai fişeğin izini takip edenler– bütün varillerin künge dolu içleri, hemen hepiniz Ol'un. Kaldırın başlarınızı. Sizin için büyük, geniş ve tırtıklı bir dünya yarattım. İçinde sizi oldurdum. Oldururken ruhunuzu üfürdüm, uçurdum, şan verdim. Ne mutlu Türk hava kuşuna!

Derviş, büyük adam. Ama bana düşman. Uykumu vermiyor geri.

Benim tek göze taşındı geçende. Kapıyı çaldı efendi gibi. Açtım, annesinin tekerlekli sandalyesi, üzerinde yorganı, yastığı, bir paket makarna, yarım sana.

Gel, dedim çaresiz.

Sedire uzandık. Tek sedir var bende. Hani bize garip diyorlar ya, işte bizim tek güvendiğimiz yer döşektir. Sarıldık uyuduk. Soğuktu dışarısı. Damda serçeler yürüdü. İçlerinden birisi derin derin düşündü. Bu nasıl hayat? Sıcak ve hep sıcak olacak bazı evler. Yemek pişecek, pamuklu pijama ve temiz bardakta su, bazı anneler hiç ölmeyecek.

Derviş dedi bunu: Annem çok baktı yere, sonra tavana. İşaret etti, pencereye götürdüm onu. Kucakla, dedi. Aldım kaldırdım. Biz hepimiz, yani buradakiler hem deli hem fakir. Nasıl oluyor serçe kardeş?

Annesi ölünce tekerlekli dünyasını da getirmiş bana. Ondan ayrılamam. Dursun başucumda. Hem katlanıyor sıkıldığında. İki büklüm oluyor, kapıyor elleriyle yüzünü, kapı arkasına bile sığıyor.

Ben pazarlara çıkıyorum. Üç gün haftada. İkisi yakın, biri uzak.

"Evet ablalar, abiler. Taşınır torbalar, fileler. Apartman önüne kadar üç lira, eve çıkarmak artı iki. Gel beş lira ver, yorulma. Evine, kuzularına, beyine yorulmadan var. Evet abiler, ablalar..."

Derviş de geldi bir iki. Arkamda duruyor, susuyor. Nadir ya, müşteri çıkınca beni izliyor. Sepetin de bir ucundan tutmuyor. Utanıyor herhalde, dedim. O belki böyle doğmadı. Sonradan gördü dünyanın kışını.

Bir gece sokuldu iyice bana. Sarıldı tek eliyle.

Yarın pazar mı var yine?

Var.

Ben de geleyim.

Gel, ama sen bir el atmıyorsun.

El atsam ne, müşterin mi var?

E, çıkıyor bir iki.

Çok az. Bak karnımız doymuyor.

Ne yapalım, olanı budur.

Annemin tomofilini götürelim yarın. O işimize yarayacak.

Nasıl yani?

Gör bak, sen.

Sabah oldu. Hep olur. Pazar kuruldu. Haftada bir burada. Ben ve Derviş, bir de Derviş'in annesinden kalma tekerlekli sandalye. Bekledik biraz. Simit aldık, pay ettik. İyice dolunca kalabalık, karar kıldık, orta yere yürüdük.

Derviş dedi bunları: Ey Cemaat-i Müslimin! Güzel büyüklerimiz, kriz geldi böyle oldu. Torbalarınızı taşımayın, bize bırakın, kendinizi taşımayın, bize bırakın. İki buçuk lira verin, öpüşelim, helalleşelim!"

Önce yaşlı bir teyze yaklaştı.

Evladım benim ev biraz yokuşta ama.

Olsun validecim, dedik ikimiz.

Teyze oturdu Derviş'in annesinin tekerlekli sandalyesine, torbalarını kucağına aldı, fileyi arkaya astık. Bastık tabanlara. Yağ gibi uçuyor mübarek. Aman yavaş oğlum, benim tansiyonum var. Ah, annecim sen hiç merak etme, ayağını taşa değdirmeyiz biz senin. Allah ne kolaylıklar yaratmış. Oyun gibi taşıdık. Dönüşte komşusu yakaladı bizi. Aman pazara kadar götürür müymüşüz, havası olsunmuş Berber Kâzım'a. Pazarlıkları alınca da bulurum sizi, dedi. Öğlene kadar dizlerim şişti benim. Bu kadar yeter Derviş, dedim. Zengin olmak bize gelmez. Kıymalı pide aldık, tek göze geldik. Sinsin, dedim duvarlara bu koku. Etli ekmek kokusu, bilsinler bunu.

Gece sediri beriye çektik. Derviş'in annesinin arabasını, bizim ekmek teknemiz o, yanı başımıza aldık. Ayıp artık, kapı arkasında kalmasın. Şimdiye kadar yaptığımız günah.

Sağ ol, dedi Derviş, elimi öptü. Anama diyordum, seni alacağım yanı başıma bir gün.

Sarıldık da koynumda uyudu o gece.

Gece uyandım, kadıncağız pencereden bakıyor dışarıya.

Tok yatınca yağmur da işlemez adama. Biraz utanır gibi oldum. Sonra hiç dinlemedim, kapadım gözümü.

15 Şubat

SOĞUK VE TOZ ZERRECİKLERİ

1.

Şehre kurt sürüsü indi o gece.

Soğuk, uzayın en uzak gezegeninden geldi bu dünyaya. Toz ve buz kristallerinden yumaklar oldu. Çarpışan meteorların arasından sıyrıldı. İnatla sesten düşmüş –artık sessizlik dediğimiz– halkalardan geçti. O soğuk öylesine yoğunlaşmıştı ki, bir ışın gibi atmosferi delip geçerken ısınmadı bile. Sonunda leke oldu. Genişleyip yayıldı; çıplak dağları, dağların eteklerinden başlayan çam ormanlarını, eski balık yumurtalarını hâlâ saklayan dereleri, eğrelti kolonilerini, karıncaların açtığı izleri ve henüz keşfedilmemiş karanfilgillerden birkaç otu da kaplayıp örttü.

Toprak içine doğru büzüldü adeta.

Soğuk, o yeni ve bilinmeyen hükümdar, sıkılı yumruğunu masaya vurdu; varlığını ilan etti.

Dağdaki bu değişim kurt sürüsünün liderini huzursuz etti. Kireç kayalarının kuytuluğunda, uyudukları kovuklarında başını kaldırıp sürüsüne baktı. Kadınlar, çocuklar ve genç erkekler... Kızıl tüyleri yeni beliren bir bebek usulca inledi.

"O ölüyor," diye düşündü.

Gözlerine inen karıncalı perde ve düşen kulakları genç bir ölümün yanlarında olduğunu gösteriyordu.

Usulca doğruldu. Yavrunun yanına yaklaştı. Ensesinden dişleriyle kavradığı yavruyu anasının sıcak kalçaları arasından çekti. Dişi, başını kaldırıp onlara baktı. Dişlerinin arasından ıslıklı ağlamasını koparmak istedi. Ama vazgeçti. Başını devirip yeniden düştü uykusuna.

Lider yavruyu dışarıya taşıdı. Murt çalılarının arasına bıraktı. Yıldızlı gökyüzü altında ölürse daha az acı çekeceğini biliyordu.

Soğuk.

Ayın parlaklığı altında yanan tepelere ve keçi yollarına baktı. Neredeyse her adım donmak üzereydi.

"Bu bizi öldürecek," dedi.

İçeriye girip bütün sürüyü uyandırdı.

2.

Ayfer'i koltukaltlarından tutup sürükleyen iki kişi, çürümüş demirden kapıyı omuzlarıyla itip açtılar. Sertçe açılan kapı arka duvara çarpıp titredi.

"Soğuk," diye mırıldandı. "Menteşelerimde bile hissediyorum sızıyı."

Ayfer'i eski bir tahta sandalyeye oturtup gözbağını açtılar.

Karşısında alüminyum bir masa duruyordu. Ameliyat yaptıkları ya da ölü yıkadıkları o uzun sehpalar gibiydi.

Adamlardan birisi masanın üzerindeki karartıyı saklayan örtüyü çekip yere attı ve arkasını dönüp odadan çıktı.

"Ayfer, bak arkadaşın Mine bu."

Kadın, konuşan adama çevirdi başını.

"Evet, yüzüme de bakabilirsin. Tanı beni. Sesimi biliyorsun nasılsa. Komiser Hanefi ben. Sizin masanın şefi. Hepinizi teker teker yakalayan adam. Sizden hiç korkmayan adam."

Ayfer titredi.

Yine de kalktı.

Masada yatan arkadaşına doğru yürüdü.

Masa için için büzülüyordu. Boyalarını dökmek ve eriyip ısınmak istiyordu.

"Ayfer, burası çok soğuk," dedi.

"Arkadaşımı üzerime yatırdıkları andan itibaren bu dünya o kadar soğudu ki artık dayanamıyorum."

Hanefi bir sigara yaktı; iğne ucuna dönmüş, soğuktan hissizleşen parmaklarını ısıttı biraz kibritin sıcağında.

Ayfer, kelepçeli ellerini kaldırıp Mine'nin yüzüne dokundu.

Gözaltları morarmış, alnındaki çiziklerden sızan kan taneleri donmuştu.

"Nefes alıyordur belki de," diye düşündü Ayfer.

"Yine nefes alır. Deniz kenarına ineriz. Oğlanlardan konuşuruz. Bu sene kime âşık olsak diye güleriz."

Mine'nin dizlerine kadar sıyrılmış pislik içindeki iç çamaşırı da, "Soğuk çok soğuk," diye mırıldandı.

Hanefi sigarasını atıp ökçesiyle ezdi.

"Konuşmalısın Ayfer. Sadece bir adres vereceksin. Sonra Mine'nin cenazesine gideriz beraber. Bu gece öldü ellerimde. "

Adam arkasını dönüp odadan çıktı.

Koridorda yürürken yanından geçtiği pencereler, duvardaki çerçeveli Atatürk resimleri, Gençliğe Hitabeler ve Türk Devletleri Bayrakları üşüyorlardı.

Dış kapıda duran iki polis onu selamladı.

Arabasına bindi, gaza bastı.

3.

Lider kurt daha fazla beklemenin ölmekle aynı anlama geldiğini biliyordu. Sürüden en iyi iki erkeği seçti. Dünden kalan kemikleri parçalayıp iliklerini yaladılar.

En genç anne dişinin mızıldanmasına aldanmadan memelerinden süt içtiler. Yola koyuldular.

Tepelerden inerken soğuktan donup düşmüş serçe ve karga öbeklerini gördüler. Bir tilki çam ağacının gövdesine sarılıp donmuştu. Can çekişen kaplumbağalar ve tilkiler çıktı önlerine.

Sonunda şehrin dış mahallerine vardılar. Kapılar ve pencereler sımsıkı kapatılmış, ışıklar söndürülmüştü. Evlerden birbirlerine sarılıp ağlaşan insanların sesleri geliyordu.

Lider kurt, havayı kokladı. Yön buldu. Güçlü adımlarıyla devam etti. Diğerleri tek sıra halinde onu izliyorlardı.

Yarım saatlik koşar adım mesafeden sonra lider aniden durdu.

Diğerlerine gözleriyle bir şey anlattı.

Tek katlı, kırmızı kiremitli bir evin bahçe duvarını aşıp gölgelerin arasında kayboldular.

4.

Kim ne derse dersin, o geceki soğuk bu dünyaya ait değildi.

Uzak ve zamanın farklı aktığı bir mesafeden gelip düşmüştü dünyaya. Ama evrende manasız bir toz zerreciği bile havalanmaz.

O gece düştü bu soğuk dünyaya.

O gece ulaştı çok uzaktan.

Nedeni kendi kabuğunun altında saklı olabilir mi?

5.

Hanefi arabayı durdurdu. Kontağı çekti. Esneyerek indi arabadan. Ama içine çektiği hava neredeyse dişlerini donduracaktı.

"Ne oluyor böyle anasını satayım," diye sövdü.
Paltosunun yakalarını kaldırdı.
"Sabah günlük güneşlikti."
Bahçe kapısını itip içeriye girdi.
Arkasından gelen ses onu durdurdu.
Döndü.
Lider, kulaklarını arkaya yatırmış hırlıyordu.
Diğer ikisi aniden iki yanından atladı.
Dengesini kaybeden Hanefi arka üstü düştü. Daha doğrulmasına kalmadan lider kurt, göğüs kafesine çöküp soğuk –çok soğuktu o gece– dişleriyle gırtlağını parçaladı, kasılan nefes borusunu yatay bir şeritle kesti, sümüksü içyağı zarına bulaşan kan kabarcıkları arasına daldırdı burnunu.
Hanefi tırnaklarıyla toprağı kavrarken SOĞUK birden sarsılıp başını kaldırdı.
Evlerin, elektrik direklerinin, parkların, bütün resmi dairelerin ve bu dünyanın üzerinden bir zar gibi kendini çekip aldı.
Uzaydaki kendi boşluğuna doğru geri itti vücudunu.
Geride ay ışığı altında vücut sıcaklığına geri dönen bir dünya kaldı.
Ayfer'in çenesinden süzülen bir damla yaş, ölü yoldaşının alnına düştü. Düştüğü yer kadar dokuyu ısıtıverdi.

"Ama evrende manasız bir toz zerreciği bile havalanmaz."

16 Ekim 2010

"SAKALLI PAZARTESİLER"

Siyah rugan ayakkabı. Fiyakalı, az kullanılmış. Bayramlık diye alınmış herhalde. Belki birkaç kere, o da kerata marifetiyle giyilmiş. Tozu alınmış, kadifeyle parlatılmış falan. Yolda dikkatlice yürünmüş muhakkak. Taş, çukur ve at bokundan sakınılmış; iki de bir bakılmış pırıltısına.

Şimdi orada bekliyor. Gri kaldırım taşının üzerinde. Efendice namaza durmuş, dizini dizine bitiştirmiş, avuçlarını diz kapaklarına kavuşturmuş bir çocuk gibi. Taşta. Bir çift rugan ayakkabı. Siyah.

Biz tam karşıda, bahçedeki hanımelinin arkasında oturmuş Fehim amcanın ayakkabılarına bakıyoruz. Aslında sadece ben ilgiliyim durumla. Abim yine hülyalara dalmış. Âşık sandıydım önce ama değilmiş. Bu hayatta ne olacağına karar vermişmiş. Sorunca öyle söyledi.

"Oğlum, büyük bir yazar olacağım. Bu mahalleden büyük bir romancı çıkacak."

"Neden abi? Hani babam seni meslek lisesine aldırıyordu? Torna, tesviye falan."

"Bana güzel kaplı bir defter ve dolmakalem lazım."

Beni kulağıyla dinlemez ki zaten hiç.

Ne olacağını kafasına koymuş insandan daha tehlikeli bir şey yoktur. Üstelik bu yaşta. Daha önümüzde

dünya kadar yürünecek yol varken.

Oysa ben tam o sırada ne olacağımdan ziyade, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum.

"Abi sen apartmanlara bak. Ben yolu kolaçan edeceğim. Sonra koşup yolu geçeceğim. On saniye sürmez. Parkta buluşuruz."

Abim mahzunlaştı aniden.

"Fehim Amca bizi sevmezdi biliyorsun, değil mi?"

"Galiba seni sevmezdi. Adamın bakkalından az lokum aşırmadınız."

"Ama o zaman başkaydı."

"Nasıl başka?"

"Yani o zaman sağdı. Yakalayıp iki tokat atabilirdi. Ya şimdi?"

"Abi, bu lafları bırak. Şimdi daha kolay. Hem biz almasak, delinin biri alıp giyecek."

Abim, yüzünü ellerinin arasına alıp düşündü. Aralık güneşi bizden kaçıyordu artık. Soğuk bahçe, soğuk sokak, soğuk ayakkabılarla baş başa kalmış, birbirimize bakıyorduk.

"Bana bir defter lazım. Bir de dolma kalem. Bütün bunları yazmalıyım. Hiçbirisini atlamadan not etmeliyim. Çok fena çünkü her şey."

Onu daha fazla dinleyemedim. Yola baktım; apartmanlara, balkonlara sonra tekrar yola baktım. Fırladım.

Zaten hayat düşündüğümüzden kolaydır. Abim kadar vehimli bir adam görmedim. Arkamdan parka kadar koşturmuş. Biraz soluklandı. "Çok korktuysan su içireyim," dedim. Dişlerinin arasından sövdü bana. Hemen eskiciye gittik. Biraz pazarlık ettim ben. Dönüşte fırından dört ekmek aldım. Fırının yanındaki kırtasiyeciden abim defter beğendi. Dolmakalemler pahalı gelince kırmızı tükenmez kalemde karar kıldı. Bari kırmızı olsunmuş. Çok mühimmiş bu akşam yazacakları.

Eve sessizce girdik.

Annemle babam mutfak penceresinin yanında oturmuş birbirlerine bakıyorlardı. Abim doğruca odamıza koştu, kayboldu. Romanına başlayacak güya.

Koridordaki ayakkabılığın üzerinde duran metal kutuyu usulca açtım. Annemin verdiği, ama harcamama gerek kalmayan ekmek parasını ayakkabıdan kalan para üstüyle karıştırıp koydum. Anlaşılmasın diye dağıttım biraz kâğıtları.

Babam sigarasından çekiyordu.

"Eh üzülme artık bu kadar," dedi annem.

"Bugün olmaz yarın iş bulursun. Sana iş mi yok?"

Babam hafif ama ağır beyazlı sakallarını sıvazladı. Pazartesinin son ışıkları bize kadar geliyordu.

Sonra konu değişsin diye herhalde, "Ah Fehim, ah!" dedi.

"Daha da gençti yahu."

Annem ocağa kadar kalktı. Çay çekti bardaklarına yeniden.

"Hem biliyor musun hanım, ölmek o kadar da kötü değil. Yoksa kimse ölmezdi."

Annem duymazdan geldi. Şekerliği de tepsiye koydu.

Bu lafı abime söylemeliyim dedim. Not alır kendine.

Abim o sene meslek lisesine falan gitmedi. Bir kuyumcunun yanına girdi. Defterine de tek kelime yazmadı.

"Al senin olsun," dedi.

"Hayat yazılmayacak kadar fena."

11 Ocak 2010

LOS LUNES AL SOL

Bay Karga, bankanın camındaki sinek boklarını elindeki gri toz beziyle temizlerken hıçkırıverdi. Belindeki kılıfta sıkılan tabancasının ucu tak, çarptı. Müdür Bey'di kafasını kaldıran. Paravanının ardından doğruldu. SES istemez o. Sadece para sesi: hırş hırş, şıkır şıkır ve memnuniyet gıdısı insin kalksın boğazında. İnsanlar mutlu olmalı, der o. Ama içinden. İnsanlar kavga etmeli. Sessizce. İnsan olan sevişir, elbette yorgan altında. Yayları gıcırdatmadan. Hangi basınç altında ne kadar gerilir yay? Nereden sonra ses eşiği aşılır? Haz nasıl bastırılır, soluk içe nasıl gömülür? Bunları bilir teker teker Müdür Bey. Bilmeyeni müdür yaparlar mı zaten? ASLA!

"Karga Bey, bakar mısınız lütfen?"

Bu nezaketti işte gaz odalarını tasarlayan.

(Zyklon B: bkz. Auschwitz Alphabet http://www.spectacle.org/695/zyklonb.html)

"SS pazıbentli sevgilim benim!" dedi Karga Bey. Silahını çıkarıp ikiye biçebilirdi saç köklerini. Ama haftanın son günü maaşı yatacaktı. Darı taksitini düşündü. Sevemediği sevgililerini ve henüz uçmadığı ülkeleri. Vazgeçti.

"Buyurun efendim?"

Parmağıyla yanına çağırdı Kargayı: "Daha yakına, daha da yakına."

Fısıldadı.

"Ses çıkarmamalısınız. Ses kötüdür. Gereksizdir. Dikkati dağıtır. Hesapların şaşmasına, mizanların tutmamasına neden olur. Buna izin veremeyiz, değil mi?"

Konuşmasını bitirirken Karga'nın kuyruğundan bir tüyü sertçe çekip kopardı.

İçi koptu Karga'nın.

"Hem siz aynı zamanda bankanın güvenlik görevlisisiniz. Cam silerken bile tetikte olmalısınız. Şimdi görev yerinize dönünüz."

Karga yaşaran gözleriyle arkasına döndü.

(Mobbing: Bkz. http://tr.wikipedia.org/wiki/Mobbing)

Tam da o anda kapıdan üç maskeli adam girdi. Bomba atar tüfekli (M16) ve tabancalı ve panzerliydiler.

"Herkes yere yatsın!"

"Herkes dedim."

"Sen, sen, sen de. Mavili kadın, sayın mudi ve veznedar, siz de."

"Bu bir tatbikat değildir!"

Bay Karga kendini danışma masasının ardına attı. Bütün tüyleri titriyordu.

Müdür Bey masasının önüne diz çökmüş bağırıyordu.

"Güvenlik, güvenlik ateş et. Ateş et. Bunun için para alıyorsun. Ateş et dedim sana."

Maskeliler aldırmadan bankoların ardına geçtiler. Ön veznelerin çekmecelerini açıp paraları torbalara doldurdular. Her şey birkaç dakikada bitiverdi. Geldiği gibi çekildi kara adamlar.

Müdür Bey, altına kaçırmış halde bağırmaya devam ediyordu.

"Allah kahretsin seni. Güvenlik. Cam silerken kapıya da bakacaksın. Allah'ın belası kuş."

Karga uzandığı yerden kalktı. Sekerek Müdür Beyin yanına geldi. Çenesinden tutup doğrulttu başına.

Bir Özdemir Erdoğan şarkısı mırıldandı: "Tek bir mermi. Bir mermi çekirdeği bazen bitirir bütün dertleri."

Müdür Beyin yeşil beyin lopları dağıldı ortalığa: GÜM!

(Tarihte zorun rolü: Bkz. Fuck capìtalism http://www.flickr.com/photos/dmcl/3404990109/)

Bay Karga uçarak soyguncuların peşine takıldı. Kendilerini hızla arabaya atan kara maskeliler camdan sıyrılıp gelen Karga'yı fark etmediler bile.

Gazladılar.

Sonra üç maskeli ve Karga parayı paylaştılar. Nazlı salkım söğütlerin suları öptüğü bir derenin kenarına uzanıp bulutları ve derin maviliği izlediler.

[Mutluluk: Bkz. Güneşli Pazartesiler http://www.vidivodo.com/79041/gunesli-pazartesiler)

14 Ekim 2010

KADİM MUAMMA

Kirli kâğıt rengindeydi vapur.

Annesi açık renk bayramlıklarını giydirmiş, çoraplarını çekmiş, diliyle ıslattığı parmaklarını sürüp kaşını, saçını düzeltmiş sonra da sokağa salmış ama o ilk gördüğü çamurlu çukurun üstünde tepinmiş gibiydi. Üstelik çocuk olmayacak kadar büyüktü. Hemen herkes Lombardini motorunun aksırışını duyuyordu.

İki martı arka arkaya sıçtı ışıldağın üstüne. Allah'ın işi bu, aynı noktaya denk gelmesi, ama oldu işte. Çımacının göğüs cebindeki tek sigara kırıldı aniden; tütün kokusu kimseye değmeden hızla kaçan esintiye yakalanıp uçtu. Çaycı çocuk tepsisini doldururken "of" dedi, –haftalıkla çalışan, damarlarındaki kan fokurdayarak akan bütün yeni yetmelerin dudaklarından çıkıveren o "of"–.

Şimdi şunda anlaşalım: Vapurlar hüzünlü olmaz. İçindekiler hüzünlü olur. Ya da içlerinden birisi o kadar ağır bakar ki hayata, keder ağır bir bulut gibi kendini ortaya koyar ve tahta oturma sıralarından yalancı direğin en tepesine kadar kirli beyaza keser kız.

Bu defa ben miyim bu gönlü ağır olan?

Ya da Selim. Ya da Âdem.

Üç arkadaş yan yana bu kadar kederli olamayız, herhalde.

Oluruz, oluruz. Bal gibi hem de.

Bugün işyerinde anons ettiler isimlerimizi.

"Yüklemeden Selim Bey, Âdem Bey, Cemil Bey, lütfen bölüm şefliğine... Selim Bey, Âdem Bey, Cemil Bey, şefliğinizden bekleniyorsunuz."

Koridorda karşılaştık birbirimizle. Bakıştık.

"Duydunuz mu 'Bey' diye çağırdılar bizi?"

"Şefliğimiz bizi bekliyormuş."

"Şef yani. Adnan Bey."

"Aşağıya telefon edip de çağırabilirdi bizi."

"Oğlum siz bugüne kadar adamın yüzünü gördünüz mü?"

"Ne yapacak bizi?"

"Ne olabilir işte. Anlamadınız mı?"

Bunu ben söylemiştim. Dedemin ölümünü de babama ben haber vermiştim.

Şimdi bunda anlaşalım. En berbat işlerden birisidir ölüm haberi vermek.

Babam yatak odasına gitmiş. "Yorganı başına çekti," diyor annem. "Hiç konuşmuyor, o kadar seslendim çıt yok. Üstündekini de aldırmıyor. İki eliyle lehimlemiş sanki yorganı."

"Baban ağırlaştı," diye telefon gelince beni yollamıştı hastaneye.

Baba, baba... Şimdi geldim ben. Baba, vapuru bekledim biraz ondan geciktim. Yok, param da vardı. Taksi falan lazım olur diye sen verdiydin. İskeleden de yürüdüm. Dolmuş durağının önünden geçtim. Sıra yoktu aslında. Sonra çarşıya girdim. Gazeteni aldım bak. Ama pazar eki yokmuş. Eksik çıkmış dağıtımcıdan. Kızdım adama, ver paramı geri, dedim. Başka gazetelerin fazladan ekleri varmış. Onlardan koyayım, dedi adam. Yok kardeşim, istemez. Benim olsa neyse. Pazarları hiç sevmem zaten. Biraz gezineyim, arkadaşlara takılayım, bel-

ki olta salarız. Benim derdim o. Adam da seviyormuş balığı. Üşenmedi, tezgâhın arkasından takımlarını çıkardı. Sen nasıl sarıyorsun kıbrısı? Yok, olur mu yahu, çipuraya o ufak yengeçlerden takacaksın. Canlı evet. İyice gereceksin misinayı. O çeneli balık ya önce gelir burnuyla yoklar şöyle. O zaman yengeç hafif havaya kalkar. Hissedeceksin bunu. Sonra hop yutar. İşte o anda... Baba başka bayi aradım. Buldum senin eki. Hani illa bulmaca olsun istersin sen pazar günü. Islanmış biraz, evet. Çarşıdan yürüdüm buraya kadar. Telaşla çıkarken şemsiyeyi unutmuşum. Annem arkamdan seslendi ama dönemedim. Oğlum, sepetle indiriyorum bak, dedi. Yok, dedim elimle, istemem!

Selim, "girmeden bir sigara içelim mi?" dedi.

Âdem başını salladı.

"İçelim anasını satayım."

"Koridorun sonunda yangın çıkışına gidelim," dedim.

Kilitli lan orası. E, deneyelim ya önce. Al işte, demedim mi ben. Kat ofisinde vardır anahtar. Yuh, valla yangın olsa nasıl çıkılacak buradan. İstemem ben o adamlardan anahtar falan. Neden olduğunu bilmeyecekler mi?

"Burada içelim abi." Bu da benden çıktı.

Bizi neden çağırdıklarını biliyoruz nasılsa.

İkisi de dönüp bana baktı.

Hemen oraya çöktük. Benim dizlerim ağrır öyle durunca. O yüzden bağdaş kurdum ben. Âdem sigara tuttu. Alışık değilim öksürdüm önce, sonra açıldım ama. Tavana doğru halkalar yaptık, üfleyip bozduk. Güldük karşılıklı. Gelip geçen bize baktı. Sonunda güvenlikçiler görününce kalktık. Eli belinde bize bakan adamın ayaklarının dibinde söndürdük izmaritleri.

Şimdi üçümüz vapurdayız.

İlişik kesme kâğıtları cebimizde.

Aynı noktaya sıçan martıları düşüyorum ben. Selim

evini aradı biraz önce. Tamam, üzülme, bakarız bir çaresine... İşte kriz dedi, maliyetler dedi, lak lak konuştu, onlar da çok üzgünmüş, çalışanını işten kim çıkarmak istermiş... Ama sen böyle ağlarsan olmaz.

Dudaklarını ısırıp bize baktı sonra. Gülümsedi.

"Sigara?" dedim.

Yine yaktık.

Üçümüz Âdemgillere gidiyoruz. Yeğeninin sünnet yemeği varmış. Gelin oğlum işte. Güzel keşkek olacak. Bizimkilerde içki olmaz ama, baştan söyleyeyim. Hem bizim evi gösteririm size. Çatıda güvercinlerim.

Ama ya güvercinler sıçtıysa vapura? Nereden bilir bunu insan.

Şimdi şunda anlaşalım: Vapurlar kirlenmez.

Hayat kenarlarından eskir.

Elimize kâğıtları tutuştursalar da o kadarını biliriz.

08 Şubat 2010 Pazartesi

TAM İSTİHDAM

Dağlar düze nasıl iner?

O mor damladan kıvrımları, çalı dikeni yırtmaçları ve uzaktan çizgiye çekmiş derin uçurumları soruyorum. Hepsi nasıl dümdüz olur da önümüzde su gibi uzanır?

Şakası yok bu yaşadıklarımızın.

İki atkestanesi ve ıslak servi tohumu duruyor masada. Ben, sırtüstü kapının önünde uyuyan kedi, komşudan gelen horultular, hepimiz öfkeliydik.

Susadım. Su içtim.

Atkestanelerini yuvarladım. Tos! Biri düştü. Halıda koşturdu. Kenarları dantelli, eski koltuğun altında kayboldu.

Açlığı yeni yenmiştim. O yüzden takmadım olanları. Dağları yıkacak kadar iyiydim artık.

Tuttuğum eski notları yaktım:

"Kudurmuş bir köpek önümde –açlık– havlıyor. Ş A K A S I Y O K. 1(bir) aydır tayınımı yarıya düşürdüm. Yok'a doğru vardım artık. Üç –üç (üç)– gün önce ekmek bitti. Dolapta –fişi çekilmiş– içtima var: toz şeker, tuzluğun yarısı, demlenip kurutulmuş çay, bir parmak makarna."

"Bol su içiyorum. Ferah bir boşluk içimde."

Kötü saatler uçuştu. Hepsi geçti.

* * *

Çok hızlı oldu. Geç geç geç geç geç geç geç geçe geçen sene kapının önüne koydular bizi. Büyük muhasebe anonim şirketi kekeme oldu. Beni ve saçlarının arasında kızıl antenleri olan kızı işten çıkardılar. Tazmin: beş aylık maaş. Mahkemeye gidersek o da olmayacaktı. Kız, kapının önünde öptü beni. "Avukata vereceğimiz parayla ben sana taşınayım," dedi. Çok korktum. Hem işsizdim hem de evimde bir haşere olacaktı. Tuvalete gitmeliyim, deyip içeri koştum. Güvenlik almadı. "Şifreniz iptal edildi, giremezsiniz." Yalvar yakar oldum. "Bodruma gidin lütfen. Buraya işeyemezsiniz," dediler. Küçük pencereden kaçtım. O andan itibaren damgalandım. Kocaman bir ok gökyüzünden bana doğru alçaldı, alçaldı. Başımın üzerinde iki parmak kala durdu. Nereye gitsem beni gösterir oldu: İŞŞİZ. O yüzden evden çıkmayı bıraktım. Sadece geceleri, gerektiğinde elbette, Bakkal Kazım'a bir koşu gidiyorum. Kazım, bıyıklarını buruyor beni görünce. Derler ki, Kazım borcunu ödeyemeyen iki apartman sakinini yemiş. Haşlama yapmış uygun yerlerini. Bol limonlu. İri ilikleri kaşığına vura vura çıkartıp içine çekmiş. "Rakı içer misin? Benden yahu. Gel şöyle tezgâh arkasına. Tam yağlı peynirim var, şokellam var, sonra fıstık ve fındık. Çay emekçilerinin terli avuçlarından gelen demimiz duruyor. Üstüne çekeriz iki koyu. Ha? Vallahi veresiye defterini yakarım senin için." Kazım korkulacak adam. İşsizlik bir, açlık iki, Kazım üç. Bir gece helva kâğıtlarının arkasına mektup yazdı Kazım. Ev sahibime. (Bana bak Mehtap –ev sahibim–, bu çocuktan bir yıl kira almayacaksın. Bu bir emirdir. Yoksa o fotoğrafları hatırlatırım sana. Tısss.) Elektriğim kesildi, suyu camiden taşıyorum. Ama o günden sonra gelen giden olmadı. Ev evlendi içimde. Bir yıllığına benim oldu sanki.

Sonra o şişko çocuk buldu beni. Beşinci katta. Tükürür gibi koşarak iniyor merdivenlerden. Asansörden korkuyormuş.

"Açsın sen oğlum. Açsın işte. Kokuyorsun çünkü. Buna mecbursun."

Kazım'dan biraz olsun kurtulabilirim diye düşündüm. Tamam, lan! Ne yapacağım söyle. Temizeçekileceködevler, matematiksoruları, milimetrikkâğıdadeneysonuçları, kızlaramektup, örtmenlereküfür. SONUÇ: Ya beslenmesini bırakıyor ya da o günkü kantin harçlığını.

Çocuklar Kazım'a teslim edilmesi gereken böcekler bence. İnsanın en zayıf hâlini yakalayıp buluyorlar.

Semahat Hanım da girdi hayatıma. Üst dairede bütün gün dikdörtgen çiziyor.

"Kazım –Kazım– kocalık mı yaptı bana? Nefesi bile uzak. Aç mısın? Dolma var tencerede. Ama dur önce..."

Dur önce: Koklatıp vermeyecek hemen yemeği. Kazım'ı anlatacak. Ona olan nefretini. Hayatını nasıl yiyip bitirdiğini. Hastalıklarını. Kaybettiklerini.

Tencerede: Biber, kuru patlıcan –kokusundan tanırım– kıymalı, bol soğan, hafif suyundan da koymuş.

Beş günde bir aynı işkenceyi yapıyor. İki, tam iki saat Kazım'dan bahsediyor. Nefretin kaymağı bir ara yemeğin kokusunu bastırır gibi oluyor. Ama telepatiyle geri çağırıyorum ben. Gel gel gel gel. Oh! Ah o dilimin üzerinde kayarken bırakacağı ıslaklık. Yemek insanlıktan önce de varmış bu dünyada. Lav lav üstündeyken, hatta atmosferde henüz sülfür ve azot karışımı varken Semahat Hanım'ın göçmen böreği, yoğurt çorbası ve köftesi, dağ ve toprak arasında bulunurmuş.

Kazım, Kazım, viskiye başlamış.

"Değişiklik olsun maksat."

"Seninle –benimle– konuşacaklarım var. Semahat haftada bir sana geliyor biliyorum. Orta odada oturuyor-

sunuz. Sonra yatırıyor musun onu yere. Ha? Halının üzerinde? Korkma, kızmıyorum. Yap, yapma bana ne. Ama dinle bak diyeceğimi."

Semahat ölse ne olur? Kimin umurunda olur? Kimsenin elbet. Yok, korkma sen yapmayacaksın. Ben tuvalete saklanırım. O tenceresiyle gelir. Koltuğa oturur. Anlatır da anlatır. Aniden çıkarım ben. Elimde levye. Yok, sen hiç karışmayacaksın. İstersen içeri kaç. İstersen gözlerini kapa. Sonra gece senin arka kapından bahçeye çıkarırım ben onu. Gömerim. Atkestanesinin ve servinin altına.

Sonuç: Beş bin lira. Peşin. Haftada bir de yağlı peynir, ekmek veririm. Hem bu parayla bir yıl iş aramak zorunda kalmazsın. Ha? Ha? Ha?

* * *

Makale yazmaya başladım. Çünkü artık rahatım. Açlık alnımdaki yara izi kadar bile aklımda değil –servinin dalı çizdi–.

Yazımın başlığı: Sosyal Devlet ve Tam İstihdam.

Eski günlüklerimi yaktım. Yeni notlarıma başladım.

Semahat Hanım iyi teklif sundu: Günde üç öğün yemek. Elektrik ve su faturalarını ödüyor. Her gece bakkaldan iki bira hakkım var.

Kazım –Kazım– bahçede.

Ağırdı biraz ama Semahat Hanım'la beraber –halıya sarıp– taşıdık.

Şimdi sıra kızıl antenleri olan kızı bulmaya geldi. Evleneceğim sanırım onunla.

22 Kasım 2009

BU KIŞ DA GEÇSE

Komşuda ut sesi var. Arapça söylüyor. Sabah çöpü çıkarırken gördüm kapıda. Şişeleri poşete doldurmuş, tıngırtılarla merdivenlerden iniyordu. Göz göze geldik.

"Komşu, bunlar para eder mi?" dedi.

Öyle aniden yüzü kızaran, ne diyeceğini şaşıran koca adamdan çocuklar gibi baktı bana. Çıkardığı sesten, uzamış sakallarından ya da bu hayatta tamamen yapayalnız kalmasından mı utanmıştı?

"Evde birikmişler de. Çöpe mi atsam yoksa?"

Daha önce kaç defa gördüm. Bakkal Hasan'a verecek, iki ekmek belki yüz gram helva falan alacak.

"A sakın atmayın. Hasan Bakkal onlara verir bir şeyler."

"Ya, değil mi? Gerçi çöpten de birileri topluyor. Onların da ekmek parası..."

Dünya utançtan kızaracağına o yerin dibine giriyor.

"Yok, bu mahalleye gelmiyor o çocuklar. Yokuş çok dik ya, el arabalarını çıkaramıyorlar galiba."

Her gece tırmanıyorlar hâlbuki. Akasyanın dibinde soluklanıp kaçışan kedilerin arasından eğiliyorlar varillere.

"Evet, ben en iyisi bunları okutayım. Bulgur falan alırım biraz. Kumrulara veririm. Kar kıyamet, perişan oldular."

Ya bu eşikte yıkılıp kalmalı ya da konuyu değiştirmeli.

"Kahve ikram etseydim size. Yerler buz tutmuş hem. Güneş biraz çıksın sonra inersiniz."

"Bilmem ki..."

Elinde şişe torbası, içeri girdi. Israr etsem de çıkardı ayakkabılarını. Zor bela terlik buldum. Eş olmadı ama. Sağ teki "Kara Kartal", diğeri yüzü yırtılmış gri, eski bir şey koydum önüne. Koltuğa oturduğunda bile kucağındaydı torbası. Tıngırtılar devam etti. Bira boşu bunlar, diye geçirdim içimden.

Kahve dokunuyormuş. Çay da sevmezmiş.

"Siz için lütfen."

Mühim olan laflamakmış. Komşuyuz ya şunun şurasında.

Mutfaktan döndüğümde yoktu. Gitmiş. Terlikleri efendice yan yana bırakmış kapının eşiğine.

Bu defa helva ekmek yerine ucuz şarap aldı galiba.

Çok içli söylüyor.

Soğuk sis, güneşi bıçaklayıp batırıyor karşımızda.

Ağlasam, diyorum. Ne fayda!

Koltuğun altındaki gölgeye takılıyor gözüm. Kara Kartal terliğinin diğer teki oraya sıkışmış.

Adama da ayıp oldu öyle.

27 Ocak 2010

İŞLER, KEDİLER, PATRONLAR

Karşı evin damında uyuyan kediler ayaklandı. Mırlayıp birbirlerini ezerek koşuşturdular. Yan apartmanın çatı katındaki kadın balkona çıkmış elindeki torbayı boca ediyordu. Yarısı yenmiş tavuk butları, peynir kırıkları ve galiba birkaç da patates hızla aşağıya düştü.

Ben o birkaç saniye içinde en çok patateslere takıldım. Etli bir yemek için mi soyulup irice dilimlenmişlerdi? Soğanla piştiler, ha? Sonra et, ardından domates, belki çok az su ilavesi. Tencerede buhar içinde kendilerine has kokusu diğer yoldaşlarına ve son anda eklenen tuza, baharatlara karıştı. Tahta kaşıkla porselen tabaklara bölüştürüldüler. Yok, tabaklara değil, o kadın yalnız yaşıyor galiba.

"Saim Bey, artık yalnız yaşadığınızı biliyorum."

Hayır yanlış! Bu dünyada kimse tek başına değildir ki. Balkondaki kadının kedileri var mesela. Her sabah boyunları kırık onu bekliyorlar. Kedilerin arkadaşları var, kınalı, dumanlı, renk renk. Kuşlar var sonra. En çok serçeleri seviyorlar. Çıtır kemikli, leziz. Kargalar kedileri didikler bazen. Ölünce bile yalnızlık aslında. Neden bu telaş, anlamıyorum.

"Anneniz için hepimiz çok üzüldük."

Kim üzüldü? Sekreter kız, faturaları yatıran, ticaret

odasına, şuraya buraya ayak işlerine koşturan o sivilceli çocuk mu üzüldü? Ya da alt kat mağazada kumaşları düren, rafları düzenleyen, müşteriye mal kesen, paket yapan tezgâhtar sürüsü mü?

Hem neden üzüldünüz ki? Annemle her gece kahve içip televizyon seyrediyoruz yan yana.

"Ama malum durumun siz de farkındasınız."

Evet, haklısınız. Bu kadın bir gün yemek artıklarıyla beraber kendini de bırakacak boşluğa. Onu yirmi yıldır izliyorum. Memelerinin nasıl solup gittiğini, yüzündeki pembeliğin karaya döndüğünü gün be gün gördüm.

"Bu son kriz dalgası işleri iyice daralttı. Siz de farkındasınız. Çekler, senetler elinizden geçiyor. Ödeme listesine her hafta birlikte bakıyoruz. Nasıl bir felaket değil mi?"

O kiloyla dama düşerse çatı çöker. Kiremitler parçalanır. Bizim camlara kadar gelir bence parçaları. Pencereden uzak mı oturmalı artık? Masamın yerini değiştirmeliyim. Kan sıçrarsa peki; cebimde elbezi var.

"Saim Bey, beni dinliyor musunuz?"

Gözlerimi pencereden ayırıp ona baktım. Genç patron. Saçlarını geriye taramış. Yağlı izler kalmış alnında. Kuvvetli parmakları var. Kurşun kalemin çektiği acıdan anlıyorum. Biraz daha sıksa önce içindeki siyah ilik, ardından cilalı tahtası çatırdayacak.

"Bakın babam yok artık."

Bu da yanlış. Az önce kahve içtik beraber. Handaki çay ocağından konuştuk. "Zamanında imza toplayıp attıracaktım bunları," dedi. "Acıdım ama şuna baksana, telvesi bile yok."

"Onunla çok uzun bir maziniz vardı biliyorum."

Otuz yıl. Çok değil, kolay söyleniyor.

"Ama artık her şey değişiyor. Bu işletmeyi yaşatmamı bana vasiyet etti. Zor günlerin kaptanı artık sensin, dedi."

Kadın düştükten hemen sonra yağmur yağarsa ne olacak peki? Bütün su, komşu apartmanın çatısından içeriye dolar. Nem temele kadar işler. Bize doğru yıkılık o ev. Masamı nereye çeksem acaba? Koridorda mı otursam bundan sonra? Gümbürtü kopar kopmaz merdivenden aşağıya kaçarım, sonra doğru kapıdan dışarıya. Evet, en iyisi bu galiba.

"Saim Bey, bu benim için de zor bir karar. Ben gözümü açtım, siz buradaydınız. Ama zaman değişiyor, her şey değişiyor artık."

Ama bu adam tam kapının önünde duruyor. Nasıl taşıyacağım masamı; vır vır durmadan konuşuyor. Tüy sıklet bu. Çelimsizin biri ama kırık kürdan gibi karşımdan dikilip duruyor.

"Kısacası söylemek istediğim şu: Artık muhasebe işlerini bir firmaya vereceğiz. Kendi bünyemizde takip etmemiz gerekmiyor. Yani... yani sizinle el sıkışıp ayrılma zamanımız geldi."

Ama şimdi bunu yapamazsın! Ben henüz masamın yerini ayarlamadan kendini aşağıya atamazsın. Kadın korkulukları aştı. Aşağıya bakıyor. Bütün kediler toplandı işte. Merak, merak, merak...

"Saim Bey, siz beni..."

Adamı tuttuğum gibi pencereden fırlattım. Çelimsiz vücudu önde kafasıyla camı kırıp karşı evin hizamızdaki damına uçtu.

Parçalanmış pencereden başımı uzatıp yukarıya bağırdım.

"Hanımefendi tam buraya atlayabilirsiniz. Bu sizin düşüşünüzü yumuşatacaktır."

Kadın fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı.

"Ayol deli misiniz siz? Ya kedilerin üzerine düşseydi bu adam. Film mi çeviriyorsunuz orada. Vallahi belediyeye şikâyet edeceğim sizi."

Genç patron kalktı yerinden. Üstü baş toz içindeydi. Kırık cam parçaların kestiği alnından incecik kan sızıyordu.

"Saim Bey, siz... siz..."

Gerisin geriye düştü, bayıldı.

Korkuyla kaçışmış kediler gürültüden yeniden ürküp toz oldular.

Patron ensemde bitti.

"Neden attın benim oğlanı?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Hiç işte," dedim.

"İyi. Kahve söyle de içelim."

Çay ocağını aradım. İki orta siparişi verdim.

Masamın yerini değiştirmeliyim. Cereyan yapacak burası.

"Tavla da atalım mı?" dedi.

"Mesai ortasında mı?"

"Aman salla gitsin. İşler boktan nasılsa."

Tamam der gibi salladım başımı. Evrak dolabının alt gözündeki tavlaya doğru yolladım.

Dışarıdan kedi miyavlamaları geliyordu.

16 Nisan 2010

KEMİK SUYUNA KÖPEK VE HAYALDEN YAŞADI ONLAR

Kar var. İki zaman arasında mesafe neredeyse sıfıra indi. Belirsiz boşluğa durmadan yağıyor. Gökle yeri su kadar ince zarla ayıran o açıklıktan bahsediyorum. Tutuyor üstelik. Üst üste birikip sıkışıyor. Sertleşiyor. Kazandığı güçle sımsıkı yapışmış dudakları birbirinden ayırıyor. Eğer erimezse büyük güç kazanacak.

Omzunda bavuluyla Reşit yürüyor. Yanında ablası Melek. Onları elinde pazar filesiyle Nevriye izliyor. Herkes kendi yüküyle meşgul. Ama en çok Nevriye üzgün. Kar, fileyi geçip çorapları ve çamaşırları ıslatacak diye endişe ediyor.

Melek, iki cebinde iki iri patates taşıyor sadece. Sımsıkı da tutmuş onları. Hem elleri hem de patatesleri üşümesin diye. Ama herkes donuyor.

"Üzgün değilim," diyor Reşit.

Melek: "Üzgün değilim."

Nevriye: "Üzgün değilim."

Yarım kulağın biri peşlerinde. Sıcak somun kokusu aldı sanki. Kuyruğunu sallıyor.

Yarım Kulak: "Umutluyum."

Reşit ağır yükünü indiriyor. Belini ovuşturuyor. Gözü Yarım Kulak'ta. Kıç cebinden peksimet çıkarıyor. Havaya tutuyor biraz. Islanan ekmeği köpeğe atıyor.

Yarım Kulak: Hâlâ sert ama üzgün değilim.

Otobüs durağına varıp birbirlerine sokuluyorlar. Melek patateslerden birini soyar gibi yapıyor. Elinde hayalden bıçak. Sonra doğruyor. Tencerede az yağlı dana eti. Zeytinyağı mis. Soğan hazır. En son az karabiber atıp kapağı kapatıyor.

Nevriye fileden masa örtüsü çıkarıyor: Bu gerçek ama. Kırmızı küçük çiçekli, sakız kadar temiz örtü.

Reşit: Mutluyuz. Evden kovulduk diye ölecek değiliz ya.

Yarım Kulak: Donar bunlar. Bu gece kaskatı kesilirler. Sonra polis gelir, belediye gelir. Kavga gürültü. Rahatım kaçar benim.

Köpek, tencere kaynatan kadının önüne geliyor. Havlıyor; uluyor.

Beni izleyin diyor. Pazar sabahı ailecek izlenen filmlerdeki köpekler gibi. Hani, "Bu bize bir şey anlatmaya çalışıyor," derler ya, öyle işte.

Melek gülümsüyor köpeğe.

"Pişsin önce. İçine ekmek kırıklayıp sana da yedireceğim oğulcuk. Merak etme."

Kız ki o.

"Oğlan değilim lan, ben! Değilim. Değilim."

Yarım Kulak: Evsiz bunlar. Ölecekler; mahalleme polis dolacak. Polis önce beni tekmeler. Acımaz. Telsiziyle vurur başıma. Sorguya alırlar beni. "Neden öldüler lan? Neden buradą? Bu otobüs durağında? Ne gördün? Kim bıraktı bunları?"

Yarım Kulak hayalden tencereye sol patisini savuruyor. Kapak bir yana şah bir yana!

Reşit, Melek ve Nevriye öfkeyle kovalıyorlar köpeği.

* * *

Yarım Kulak tepedeki eski şeker fabrikasına kadar sürükledi onları. Sıcak ambarların birine soktu.

Kurtuldular.

Artık ne belediye ne polis!

Ama ısınınca acıktılar.

Reşit:

Tombalacıydı. Böbrekleri ağrıyor. Üç yıldır çalışamıyor.

Melek: Reşit'in kız kardeşi.

Nevriye: Melek'in sevgilisi.

Melek, "Bu köpek yenir," dedi.

"Butlarından yahni yaparım ben."

Yarım kulağa diktiler gözlerini. Mideleri guruldadı. Üşümüyorlar artık. Ağızları sulandı.

Yarım Kulak: Allahım, ekmek yerine bu delileri yolluyorsun bana. Neden?

Reşit bıçağı çıkardı. Ağır ağır sürüdü. Dilim dilim kesti kalçadan. Hayalî bıçağıyla hayali filetolar çıkardı.

"Kemikleri de sana veririm," dedi Yarım kulağa.

Ölmediler.

Açlıktan öyle kolay ölünmez.

Reşit, Melek, Nevriye, Yarım Kulak. Dört "sıfır", "bir" etti de sarılıp uyudular birbirlerine.

O gece ölmediler. Kimse ölmedi şehirde. Allah'ın işi işte.

09 Mart 2011

GİDENLER VE BULUTLAR

Hava kararda. Bulutların işi gücü yoktu nasılsa, bir araya geliverdiler. Koyun sürüsü oldu biraz. Sonra Kıbrıs haritası gibi uzayıp inceldiler. Vedalaştılar. Küçük parçalara bölünüp tarhanadaki kuru ekmek parçaları gibi yok oldular.

Bulutlar kadar üzgünüm.

Annem gitti çünkü.

Kocaman bir kucakken, sıcak ve geniş, geriye bir boşluk kaldı ondan.

Bulutlar erir, anneler gibi.

Evin damına uzanmış bunları düşünüyordum.

Kırk yaşıma dün bastım. İş yerinde pasta kestiler. Gülüştük hep beraber. Göbeğimi gösterip, "Bu yıl kurtuluyorum ağabeylerim, ablalarım," dedim. Beni hep böyle mutlu ve umutlu görmek istiyorlarmış.

Tuvalete gidip ağladım biraz. Sonra cep telefonumdaki eski mesajlara baktım yeniden.

"Anlıyorum, diyorsun ama anladığın bir şey yok. Orada olman güzel sadece ve orada kal olur mu?"

"Son kez kendine iyi bak diyorum. Başka da bir şey yazmayacağım..."

Kimseye görünmeden aşağıya indim. Arabaya atladım. Şimdi buradayım. Dedemin evinde.

Dedem yüz yaşını geçti. Beni görünce, "Bu göbek ne böyle," dedi. "Yakında ölürsün sen."

Sarıldım. Elini öptürmedi yine.

"Dede sakın benden önce ölme," dedim.

"Bu evi ne yaparım sonra. Çok karışık her şey."

Dedem nalbant ama asıl uçak mühendisi. Ordudan da tart aynı zamanda. Komünist parti üyesi olduğu için donanmanın en kötü denizaltısında ve suyun elli metre altında dövmüşler. Sol bileği o zamanlardan kalma derin yarık izleriyle dolu.

Kamyon şoförlüğü yapmış işsiz kalınca. Sonra Nikaragua'ya gidip gerillalara katılmış bir süre. Ama iki kadını aynı anda sevince –ikisi de sabotaj bölüğünden– eline pimi çekilmiş el bombası verip bir sala bindirmişler. Sınırı geçtiğinde anlamış ki el bombasının patlayıcısı sökülmüş aslında. Kıyamamışlar yani ona. Dedemin koyu kızıl gözleri var, diye olabilir.

Dedem memlekete dönünce sırayla üç ilçenin Ziraat Bankası şubelerini soymuş. Paranın bir kısmıyla İzmir fuarındaki fili rüşvetle satın almış. Hayvanat bahçesi müdürü fil öldü diye zabıt tutmuş. Arka kapıdan çıkarıp dedemin eline tutuşturmuşlar fili.

Bahadır ölene kadar bu evin arka bahçesinde yaşadı.

Dedem dışkısını biriktirip solucan gübresi yapıyor, gübrenin kilosunu iki buçuk liradan satıyordu. İyi para!

Dedemin beli tutulunca eve Metin Abi geldi. Bahadır'ın yemini suyunu verdi. Altını temizledi. Dışkıları büyük metal kaba döküp solucanları eliyordu.

Annem, dedem ve ben bu evde yaşadık işte. Metin Abi, duvarın yanındaki çadırda uyurdu.

Bahadır çok fena sıçıyordu yalnız. Rüyalarıma giriyordu.

Sonra bir sabah annem dedemin 1958 model Buick marka arabasına atlayıp gitti.

Yanında Metin Abi vardı.

Bana bakıp güldü annem.

Kadınlar giderken gülermiş.

Bahadır'ı devlet ormanına saldı dedem.

"Devlet millet el ele güzel günlere," dedi.

Şimdi dedemin evindeyim yine.

Giden kadınları düşünüyorum da bulutlara bakarak, hayat garip geliyor bana.

Bahadır da dişiydi bu arada.

Eve iki defa geri döndü.

Dedem belediye başkanına kalan soygun paralarını rüşvet verip Bahadır'ı itfaiyeci kadrosuyla işe aldırdı.

Şimdi bulutlara bakıyorum da hiçbiri bana benzemiyor artık.

1 Eylül 2010

DUA

"Şakaklarımda diz çökmüş bahar ve kablo kokusu –duvar soğuk. tam altından geçen nehre uzandık. tüneldeyiz. çok şükür, çok şükür gidiyoruz sonunda bu mahpustan–"

MEHMET KENAN AKIN
(Hevsel'de bir çeşme yazısı)

Babamı çok sevdi o. Utanmaz kadın. Saçlarını beline kadar salıp salınarak yürüyordu. Tamam, elleri çok güzeldi. Bileklerinden akan iki söğüt gölgesine benziyordu. Hele sabaha karşı, tam da dilsiz ve tek kanatlı bülbüller şakımaya başladığında, pencerenin önüne gelince sanki ayı çekip sokağa indirmişler gibi oluyordu.

Babamı sevdi.

Bademin dalına çıkıp camı çaldı. İçeri girdi defalarca. Çok seviştiler. Kesik kesik soludu babam. Teri döşemeleri geçip alnıma damladı.

Ben dua ettim o zaman.

"Sevgili büyüğüm, yüce Allahım, satırlarıma sitemle başlamak istemiyorum. Yaratıcı gücün bizi her an yeniden büyülüyor. Mesela eşek ve koyunu ele alalım ki ikisi de bizim bahçede var. İkisi arasındaki dostluk inanılmaz. Eşek ölürken bir sakatlık çıkmasın diye öteki tarafa dev-

rilip koyunu korudu. Koyun da taze et ve deri çürüyene kadar kimseyi yaklaştırmadı. Üç belediye görevlisini süserek geri püskürttü. Belediye çavuşu korkudan duvardan hiç atlayamadı bile.

Allahım,

Şimdi isteklerimi sıralıyorum sana:

1. Benden aldığın aklı geri istemiyorum.

Onu nasıl aldığını biliyorsun. Annemin avcunu açıp içine bırakmışlar. Kanı kurumuş, parça parça tırnaklar. Babamın el ve ayak tırnakları. "Eğer konuşmazsa bunların hepsini sen yutacaksın," demiş KOMUTAN. Annem eve dönüp bana yumurta pişirirken yığıldı. Yumurtayı ocaktan indirdim. Ekmeğin pişmemiş yerlerini yedim. Sonra gözlerimi oyup yesem mi diye mırıldanırken uyuya kalmışım.

2. Hastaneye yeniden dönersem bütün perdeleri yakarım. Bilmiş ol.

3. Babamı o kadından kurtar lütfen.

Allahım şimdi sana kızgınlığımı aktarmak istiyorum.

Babam ve diğer babalar yeniden evlere döndüler. Çok yorgundular. Bahçede toplanıp konuştular. İçlerinden bazıları karşı tepeleri, dağları gösterdi. Babam, yorgunum ben, dedi. Sonra eve çıkıp üç uyudu. "Üç" ne? Bilmiyorum. Çok uyudu işte. Ben açlıktan kuruyunca, komşular belediyeye haber vermişler.

O gün bugündür kaçıp duruyorum hastaneden.

Allahım,

Bu sana çok fena küfürümdür. Babam o kadını nasıl annemin evine alıyor. Tamam, çok güzel biliyorum. Bir defasında bacaklarını gördüm. İnanılmaz asfalt kokuyordu. Gidip yüzüne çok kötü şeyler söyledim: Annem ölmedi aslında benim. Şurada işte, şu kilimin ardında. Korkmuyor musun onun sesinden?

Sonra babam beni ağaca zincirledi. Ama kopardım. Sonra yine adamlara haber verdi. Beni alıp gittiler.

Şimdi bu konuyu yeniden açıyorum:

1. O dağa giden babaları neden bir daha görmedik?
2. Annem seni neden kızdırdı da yumurtayı pişirmesine bile izin vermedin?
3. Babam nasıl bu kadar değişti?
4. Tırnakları yerine geldiği için mi başka bir kadını sevebiliyor?

Bu duamı bitirirken şunu da eklemek istiyorum: Bütün bu olanları düşünürsen, dünyanın artık çok kötü bir yer olduğunu anlarsın. Bize ya yeniden bir umut ver ya da zamanı öyle hızlı geriye sar ki, o yumurtayı doğuran tavuk daha yumurta bile olmadan ben hem annemi hem de babamı bu cehennem ülkeden kaçırayım.

Büyük ellerinden öperim.

Kulun ve hastan
Zahit

29 Nisan 2011

KÜNT AĞRI

Tesadüfi bir yalnızlıktı bizimkisi.

Sabah kavak sesleriyle uyandım. Bir hıdrellez çayırındaydım. Kırılmış fiğ kokusu, yonca tadı ve helikopter böceklerinin mırıltıları geldi, gitti, yeniden çöktü üzerime. Tanıdık serçeler aradım. Belki de bir çatı umdum üstümde. Turunç kiremitli, ayakta bacası ve bildik kokusuyla evim olsun istedim. Daha bunu dilerken bile unuttum.

Tutulmuş omuzlarımı oynattım. Boynumu kütlettim.

Kavakların bitiminde çay akıyordu. İçinde yosunları ve ceviz ağaçlarının köklerine dolanmış küçük, gümüş balıklarıyla o avuç içi kadar su, bu henüz bilemediğim yeni dünyanın hoş geldin hediyesiydi bana.

Kalktım. İnce, yeşil, balıksırtı elbiselerimi silktim. Arkada iki adım yuvarlanmış fötr şapkasını gördüm. Usulca başıma oturttum. Arka cebimde cüzdan. Bakıyorum hemen. Ne kadar eski bu paralar. İkiye katlanmış kimliği açıyorum.

Sedat Göçer. Yüksek Matematik Lisesi edebiyat öğ-

retmeni. Maaş kuponum hemen arkada. Yarısını çekmişim, damganın üzerinde öyle yazıyor.

Sedat Bey buyurun lütfen. Sizi şöyle alalım. Odanız yukarıda. Koridorun hemen sonunda. Küçük ama ferah; güneye bakıyor. Kışları çok rahat edersiniz. Kalorifer tesisatımız biraz eski.

Kedi var mı?

Tam istediğiniz gibi efendim. Tekir yavru. Sokakta bulduk. Hemen alıştı. Geceleri yatağınızda uyumayı huy edindi fakat. Bilmem kızar mısınız?

Yok, yok. Hiç sakıncası yok. Adı nedir?

Titrek, diyoruz biz ona. Pencereden kuşları görünce titremeye başlıyor. Önce çenesi sonra bütün vücudu sarsılıyor. Düşene kadar durmuyor.

Sedat Bey, siz biraz uzanın. İlk dersiniz yarın sabah erkenden. Programınızı odanıza, masanın üzerine bıraktık.

Allah rahatlık versin.

Bay öğretmen adım adım yaklaşırken odasına üzerindeki ağırlık yükseldi, onu bir masal ejderi gibi kanatlarının altına aldı.

Titrek; ayakucunda uyudu.

–Bu defa yorgun bir zamandım–

Onu çok seviyorum. Koşarken bunu anladım.

Oysa uyandıktan hemen sonra görmüştü onu. Yeşil kapının önünde kitaplarını göğsüne bastırmış, endişeyle bekliyordu. Ayakkabılarına baktı. Uçlarında çamur kurumuş.

Gemiye sizinle mi gidiyoruz? Sizi tarif ettiler bana da... Evet, resepsiyondan verdiler tarifinizi.

Allahım, ne kadar da güzelmiş bu.

Saçlarını gözyaşı tokasıyla toplamış. Kol saati var. Beni görünce bileğini çevirip baktı iki defa.

Birbirini sevecek iki insan, ağır tren ağına atlayıp limana doğru gittiler. Adamı giriş aramasında beklettiler bir süre. Kâğıtlarını defalarca elden geçirdiler. Yeniden retina taramasına soktular. Kız elinde kâğıttan kahve fincanı, ona bakıp gülümsüyordu.

Her şey bitince ona doğru koştum. Haylazca arkasını dönüp yürümeye başladı gemiye doğru. Biliyorum, ben ona yaklaşıyorum, diye hınzırca gülüyor benim göremediğim köşeden.

-700 mg.

Şimdi gözlerimi açamıyorum yoldaşlar. Biliyorum yorgun bir kamyonun kasasında uzaklaşıyorsunuz benden. Uyandığım bütün topraklar yenilgiyle dolu. Yıkılmış bir ormanı yeniden kurmaya çalışıyor karıncalar. Mor hayaletler var köşede.

Tekir abiyi seviyoruz hepimiz. Bütün hastane.

Abilerim, uzun kuyruklu doktorlarım. Lütfen bu defa anlaşalım. Bu gece uyutmayalım dünyayı. Annesinden uzak çocuklar başka yerlerde uyanmasın sabahları.

Bakmayın siz şimdi duvarı ve tel örgüleri aşıp kaçtığıma evet ellerim kanadı, serçe parmağımın ucunu bıraktım orada–.

Sevgili Dünya,

Lütfen anlaşalım seninle. Bu satıları büyük bir uzlaşı beklentisiyle yazıyorum. Bu işin sonu yok biliyorsun. Milyarlarca insan ve daha az kedi dururken sadece beni düşünmek ve benimle ilgili planlar yapmaktan vazgeçmelisin. Bir an için yere düşmekte olan bir kar tanesi gibi düşünebilirsin beni. Aniden asfalta düşecek ve kimse farkına varamadan eriyip kaybolacak birisi. Senden istediğim beni öyle bir an için unutman. Göz yumman. Başını öbür tarafa çevirmen ve yokmuşum gibi davranman. Bugüne dek sana saydırdığım kötü sözler için özür dilerim. Ama dediklerimi bir tarafına saymayacaksan geri almıyorum hiçbir şeyi.

Eğer bu hastanede ölecek olursam sen de soğuyan bir yıldıza toslarsın umarım.

-1000 mg.

Ayakucuma bir tavşan bırakmışlar bu sabah. Nefes nefese kalmış. Kaçtığını mı sandın sen?

Eğer insansam bir sevgilim olmalı benim. Yalnız uyanmak ağır bir lanet olmalı.

28 Şubat 2010

FESLEĞEN DİLİNDE

Salgın bir duman var havada. Sandalın dümenini bağladım. Yüzüm, gözüm bulutlara dönük. Sanki aniden güneş çıkacak, sonra fırtına düşecek griliğin arasından. Mızraklı devler çıkıp denizi ters yüz edecek. Hepsi geçip gidince ısınacak büyük su. Balıklar beyaz karınlarını çevirip yüze çıkacaklar.

Bütün huzursuzluğum dünyaya akmış, karışmış gibi.

Neden böyle?

Kötüyüm diye mi?

Gemiye yaklaştım. Motoru susturdum. Yandan süzüldüm. Merdiveni sarkıtmışlar. Ucuna sandalı bağladım. Naylonu çektim üstüne. Asıldım demir parmaklıklara. Kendimi yukarıya çektim.

Güvertede üç adam karşıladı beni. İkisi zenci. Diğeri de benim kadar esmer. Hemen ellerine baktım. Pis. Küfle karışık tuzla ovmuşlar. Yine de arınmamış.

Yol gösterdiler.

Sıcak odaya geçtik. Sallandı gemi. Davul zurna çalmaya başladı dalgalar.

İkisi zenci. Uzun olanı viski çıkardı. Birbirimize bakıp yudumladık.

Sahipsiz uğultu içeriye girdi. Fırtına. Bardakları hız-

lıca bitirdik. Yeniden doldu. Bu kez daha çabuk içtik.

Neden böyle?

Hepimiz kötüyüz diye mi?

Şimdi siz beni anlamıyorsunuz, değil mi? Tek kelime bile. Daha iyi ya. Herkes herkesi anladığında tatava oluyor zaten. Size Güldiken'i anlatayım böyle manasız manasız bakacaksanız. Güldiken işte. Sevdiğim kadın. Şuradan hiç sapmadan gidin, karaya çıkarsanız; sorun hemen Karataş Hamamı'nı. Çocuklar bile gösterir. İşte orada natırdır. Kocaman, yumuşak elleri var. Beni sever, suyu sever, sabunu sever, sıcağı sever; işi bitip yorgun argın geldiğinde, çay ve nane kaynarken omzundan ceketini çekip attığında dünya umurunda olmaz. Ben öyle diye biliyordum. Değilmiş ama. Sigara yakıp külünü fesleğenin dibine silkti. Sırtını döndü bana. Saçlarını açtı. Dolayıp topuza çevirdi. Gözlerime düştü yeniden.

"Hakkı. Bir şey diyeceğim ama dert edersin şimdi sen."

Şimdi siz ne dediğimi bilmiyorsunuz ya, ama Güldiken öyle konuştu ki fesleğenle bakakaldık birbirimize.

"Tilkilik'te aynalı kahve var ya, oradaki garson oğlanı da seviyorum ben. O kadar güzel elleri, parmakları var ki. Görsen tertemiz. Geçen gün nohutlu işkembe yapmış bana. Hani, bu gece sana gelmeyeceğim, yorgunum, dediydim ya. Ona gittim işte. Ama yalan dolan nereye kadar. İçimde kıl yumağı gibi büyüteceğime sana diyorum işte. Ben onu da seviyorum, seni de. Neden vazgeçecekmişim birinizden. Ona da anlattım bir bir. Bilsin dedim seni. O da böyle gözlerini belertip baktı bana. O gece ayrı yattık. Küstü sandım ama değilmiş... Hakkı neden susuyorsun? Böyle somurtacağına beni anlasan da şimdinin kıymetini bilsen keşke."

Şimdi siz ağzımdan çıkan tek kelimeyi bile anlamadınız değil mi?

İç cebimdeki büyük paketi çıkardım.

İkisi zenci. Diğeri masanın üzerinden uzanıp önüne çekti. Yardı parmaklarıyla boylu boyunca. Kokladı. Uzun olanı ince kâğıt uzattı. Ufalayıp sardı herkese bir tane. Bana da uzattı. Yok, dedim.

Yaktılar.

Aynalı kahveye gittim. Oğlanı gördüm. Gaga burunlu. Kaşının birisi yarım. Ama boylu poslu. Buna mı yandı acaba Güldiken?

Hepsi elini cebine attı. Parayı denkleştirdiler. Esmer olanı bana uzattı.

Şimdi beni anlasaydınız soracaktınız; ne oldu sonunda?

Ne olacak? Son diye bir şey mi var hayatta?

Sandalı çözdüm. Hava koptu kopacak.

Akşama Güldiken geldi. Kuş gibi uyudu koynumda.

"Yok," dedi. "Onunla da evlenmem. En güzeli böyle."

Fesleğen boy atmış. Dalı, kolu kopunca bazen iyi geliyor insana.

13 Aralık 2009

YARA ve KABUK

BORÇLAR KANUNU Madde 404: "Tellallık, bir akittir ki onunla tellal, ücret mukabilinde bir akdin yapılması imkânını hazırlamağa veya akdin icrasına tavassut etmeğe memur edilir."

Fıkra 1. Anadolu'yu anlatırlar.

Fakir: Ben çok erken doğmuşum. Anam, soğan aşı yedim, üstüne sübye içtim, ah ben ne ettim, diye sancı tutan karnını ovalamış. Hemen yellenip kurtulmayı beklerken kan gelmiş. Nenem şaşırmış. "Kız, bu başka, Allah seni kırsın da döksün," diye çırpınmış. Bu başkaymış. Çok başkaymış hem de. Hemen Çolak Ebe'yi ünlemişler. Pis mermerşahi beze sarmış beni. Zarftaki kirli asker mektubu gibi anamın göğsüne koymuş. Nenem, "Taş değil, ceviz değil, şeytan doğurdun sen," diye dövmüş dizini. Babam gelince kafa kafaya vermişler. Hem kör köpek gibi çirkin hem de sakat. Deli Fedime'ye para vermiş babam. Beni gidip dereye atmış. Ölmüşüm ben. Su ve yosun dolmuş zayıf ciğerlerime. Gözlerimin üzerinde kurbağa yavruları dolaşmış. Balıklar bir iki tırtıklayıp bırakmışlar göbeğimi. Şişince yarılmışım boydan boya. Tam parçalanıp dağılacakken Anadolu Abla bulmuş beni. İlaçlı kavanoza koyup divanın altına kaldırmış.

Arada çıkarıp bakıyormuş göz çukurlarıma. Çok güzelmiş Anadolu Abla. Çok ağlarmış kavanoza sarılıp.

Anam: Orhan beni satmayı bıraktı. "Sen," dedi. "Çirkinsin ama yumuşak ellerin var, geceleri yüzüme sürersin." Yan odaya aldı beni. Anasıyla kaldık. "Gündüzleri beni uyutma sakın," derdi yaşlı kadın. İnsan gündüz ölürmüş. İnsan güneş varken kötü insan olmuş. Her şeyi görürken, her şeyi tanırken her bir kötülüğü yapabilirmiş. Allah güneşi insana kızdığı için göndermiş dünyaya. Sabah gözümü açıp yaşlı kadını dürterdim. Bakardık birbirimize. Geceleri Orhan'ın yüzünü okşardım. Geceleri Orhan karnımı öperdi benim. Geceleri uyuyamazdık. Orhan derdi ki, "Bütün fenalıklar gece olur. Beni de daha iki karışken karanlıkta kıstırdılar." Sussun diye daha da sarılırdım yüzüne. "Seni de gece getirmediler mi? İki yüz liraya almadım mı seni karanlıkta?" Bebeğim oldu benim karanlıkta. Öldürdüler onu. Durun, demedim. Çirkindi. Ama arada Anadolu çağırıyor beni. Müşterileri gidince, gece vakti, divanın altından çıkarıyor kavanozu. Beraber ağlıyoruz.

Orhan: İki tokat attım. Sustu. Sonra kemerimi çıkarttım. Duvara patlattım. Sustu. Tahta kapıya geçirdim. "Şimdi sana gelecek," dedim. "Tam yüzüne." Baktı yüzüme çocuk gibi. "Orhan," dedi. "Yazık kadına. Gelip bakıyor bebesine. Yazık kadına." Sonra eğilip çıkardı kavanozu. "Oğlum," dedim. "Her kötülük gündüz vakti oluyor." Anadolu yatağını açtı, kirli çarşafları değiştirdi. Beni yatırdı. Yanıma uzandı. Saçlarıyla sardı. Boğdu. Öldürdü beni.

Fıkra 2. Anadolu anlatır.

Adam gelir; bıyıklı, pis, koltuğu kokar, apışarası kara. Saçımı okşar önce. Ağlar içinden. Adam gelir; efendi, çocuk yüzlü, temiz dişli. Kanat dişlerini, ağzını öpeceğim,

der. Adam gelir, insan gelmez bana. Fakir'im, çok iyisin sen orada. Kışı da baharı da bilmedin.

Şimdi seni bırakıyorum, diye kızma bana. Gelip bulurlar seni. Babanın şişip kokmasına kalmaz. Kerhane burası. Sabah erkenden geleni olur. Ama çok aramasınlar Orhan'ın kafasını. Senin arkandaki kavanoza bastım onu. Annen de nenenin yüzüne yastık bastı.

Fakir'im, annenle ben gidiyoruz. Biz birbirimizi seviyoruz güzel kuzum. Birbirimize iyi bakarız. Çok sarılırız, çok öperiz. İkimiz bir insan gibiyiz Fakir.

Yara yaraya benzedikçe kabuk tutar.

O zaman insan insana iyi gelir.

30 Eylül 2010

VAMPİRLE GÖRÜŞME

Gök gürüldüyor. Ama içimde. Yalın atıyor, ısı ve ışık; en son ses geliyor; hepsi bende. Boy boy davullar, yamyam abiler, memeleri dışarıda saçları içyağıyla terbiyelenmiş ablalar, kızlar. Kimse duymuyor benden başka. Annem Kuran'ın başına oturmuş, babam üzgün gözleriyle ayaklarına bakıyor, öyle amaçsız falan. Ve içimde bunlar. Öldürmeyen iyi gelir; güneşi, başımda dönen kırlangıçları def etmek istiyorum. İçimdekileri dışarıya vermeyeyim, kuşlar da içime girmesin.

G i r m e s i n.

"Hişşt!"

"Gelsene buraya sen."

Bakkal bu. Selim. Kazıkçı Selim. Dünya Bakkallar Federasyonu başkanlığına adaydı geçen kış. Öyle söyledi yani bize. Dükkânın kapısına afiş astı hatta.

"Gözüm Yüksekte, Adım Zirvede, Oylar Selim'e."

Yalancı pezevenk. Aklı sıra dalga geçecek mahalleyle.

"Ne var Selim Abi?"

"Gel iki dakika."

Gelemem, daha öleceğim falan, bir sürü işim var.

Dükkânın için sabun kokuyor. Gofret, lokum kutularının yanına gazeteleri yığmış. Elinde peynir kokulu kocaman bir bıçak.

"Bak sana kimi göstereceğim."

Parmağıyla yolun karşısını işaret etti.

Uzun, siyah pelerinli bir kadın yaylanarak yürüyor. Saçını da siyah bandanayla bağlamış. Siyah kotun altına açık renk spor ayakkabı giymiş. Yürümüyor da inip çıkıyor sanki dalgaların üzerinde.

"Kim bu?"

"O işte. Vampir Kadın."

"Ne vampiri be?"

"Valla bilmiyorum. Dışarıdan gelmiş ama Türkçe konuşuyor. Yani senin benim gibi. Geçen gün salça, yumurta falan aldı. Hiç ekmek yemiyor ama."

"Abi, sen iyice kafayı yedin galiba. Ne vampiri yani. Deli mi bu?"

"Değil oğlum. Kaç kişi görmüş. Gece evlerin damlarının üzerinde falan yürüyormuş. Duvarlara tırmanıp camlardan içeriye bakıyormuş. Polisi aradık geçen gün senin ev sahibinle."

"Semahat Hanımla?"

"Evet. O çok korkuyor. Geldi, ağlıyor kadın. Tamam dedim ben. Merak etme. Ekip geldi. Bizi dinledi. Not aldı, gitti."

"Eee?"

"Sonra karakolu tekrar aradım. Komiser, Ankara'ya yazdık haber bekliyoruz, dedi."

"Ne yazmışlar?"

"Ne bileyim ben. Vampir merkezi falan, bir şey vardır. Onlara sormuşlardır. Sizden birisi buralara kaçtı mı, diye."

Derin bir "of" çektim.

Bakkal Selim değil Deli Selim bu.

O sırada pelerinli kadın karşımızda durdu. Dükkâna doğru baktı. Yürümeye başladı.

"Aha geliyor," dedi Selim. Hemen tezgâhın arkasına geçti. Elinde bıçak.

Kadın hızlı adımlarla içeriye girdi. Savrulan pelerinin ucundan tutup sakinleştirdi kumaşı.

"Ne bakıyorsunuz lan, öyle öküz gibi?"

Tıs.

"Size dedim. Denyolar!"

Selim çatlamış sesiyle.

"Yok hanımefendi. Bizi yanlış anladınız. Vallahi..."

"Kes. Hanımefendi anandır senin. Oradan bir kavanoz şokella ver bana bakayım."

Selim ince şeffaf torbanın içinde koydu malzemeyi.

"Bunu veresiye sanma. Hacılıyorum. Tamam mı cicim!"

Sertçe dönüp gitti.

Selim yanıma koştu, iyice uzaklaştığını görünce fısıldadı kulağıma.

"Görüyor musun kaltağı. Posta da koydu bize."

Derhal çıktım oradan. Olanlar Allah'ın bir oyunuydu. Büyük bir günah arifesindeki bu kulunu durdurmaya çalışıyordu. Başımı yukarıya kaldırdım.

"Çok berbattı bu tiyatron!"

Eve vardım. Duşa attım kendimi. İyice sabunlandım. Koltuk altlarımı aldım, etek tıraşı oldum. Abdest aldım. Yine temiz olayım da. Konuşmasınlar ardımdan.

Odaları topladım. Nevresimleri değiştirdim. Tozunu aldım kitaplığın. Birkaçı arkaya düşmüş. Paspasın sapıyla çekip aldım onları.

Buzdolabından ilaçları getirdim. Sürahiyi de doldurdum. Masaya yerleştim.

Tüpleri sınıflandırdım: alerji ilaçları, ağrı kesiciler, müsekkin, uyku hapı, idrar sökücü –onu ayırıp torbanın içine geri koydum–.

Sonra hepsini boşaltıp karıştırdım. Dolu dolu bir avuç karışımım oldu. Büyük bardak suyumu doldurdum.

Çat diye bir ses geldi aniden. Sonra yine. Balkon ka-

pısı zorlanıyordu. Ürpererek gittim. Perdeyi çektim.

Vampir kadın.

Bandanasını çıkarıp kilidi işaret etti: "Açsana"

Çakılıp kaldım. Beşinci kat. Yanda boş arsa var. Deli gibi yüksek. Nasıl? Oha, nasıl burada bu?

"Açsana diyorum." Bu defa bağırdı.

Ben hâlâ bakıyorum. Gözleri yeşil mi yoksa tansiyonum mu düştü. Ya da bütün ilaçları yuttum ben. Şimdi ağır bir hayalin içindeyim.

Gerildi. Kapının göbeğine okkalı bir tekme savurdu. Cam olduğu gibi aşağıya indi. Uzanıp kilidi içeriden açtı, içeriye girdi.

Pelerinini eliyle topladı yine. Beni göğsümden itip masaya doğru yürüdü. Ortada duranları eliyle topladı, sonra geldiği kapıdan aşağıya savurdu.

"Bir gün de tatil yapayım. Bir gün de huzur verin insana," dedi.

En son yüzüme aşk ettiği tokadı hatırlıyorum.

Gözümü açtığımda yatağımdaydım.

Yanıma uzanmış, kolunu başımın altından geçirmiş. Burnum memelerine dokunuyor.

"Ben birazdan gideceğim. Mutfakta çorba var. Onu iç, yine uyu."

"Beraber içsek? Çok fena yalnızım da."

"Yok, biz içmiyoruz. Sulu yemek dokunuyor. Şokella yedim hem gelmeden."

Allahım, beni kurtarmak için vampir mi yolladın?

"Hayır, ben kendim geldim."

Zihnimi de okuyor bu.

"Evet, ne sandın. Hadi, sen biraz daha uyu."

Ne birazı, sabah gözümü açtım. Hakikaten çorba var mutfak tezgâhında. Yarısı boş şokella kavanozu da duruyor.

Evden attım kendimi.

Selim kapısının önünde karşıma çıktı. Elinde bir kalıp yaz helvası. Kollarını sıvamış.

"İmza topluyoruz... Şu vampir kadın için. Senin ev sahibi yine görmüş dün gece. Gidelim valiliğe verelim. Valla kurtulalım artık şundan."

Bir tekme attım Selim'in eline. Helvalar göğe yükseldi.

"Abi, siktir git önümden!"

Denize çıkan bir sokağa doğru koşmaya başladım.

Allahım yaptın bir iyilik, benimle kalsaydı bari.

08 Mayıs 2010, Cumartesi

RAMA'DA HERKESİN UNUTTUĞU BİR HİKÂYENİN YENİDEN DOĞUŞUDUR

Otel odasında yalnız bir sinek uçuyor. Herkese göre anlamsız ama onun hayatını kurtaracak bozuk daireler, çaprazlar, kırıklar çiziyor.

Durdu. Dondu öylece havada. İki kanadı açık, ayaklarıyla ileriye hamle yaparken kalıverdi.

Örtüyü çekip attım üzerimden. Konsolun üzerindeki gözlüğümü aldım. Çamaşırımı arayıp buldum. Tuvalete yürüdüm.

O hâlâ aynı yerde. Etrafındaki hava da hafif süte kesmiş, kımıldanarak koyulaşmaya başlamış.

Aynada izledim kendimi.

Çok güzelim.

Çok güzelsin. Saçlarından ayrılanlar, o kara sürüden bir anda koşup uçuşarak sol omzuna yayılmışlar. Güneş batarken ya da doğarken ama ay tam tepede kınalı tepsisini açmışken, birden buna karar vermişler ve arkalarında nemli topuklarını bırakarak oraya yerleşmişler. Fakat hepimiz daha da aşağılarını seviyoruz. Tepelerini ve siyah uçurumlarını.

Örtüyü çekip atıyorum üzerimden. Ne kadar erken uyanmışsın. Gözlüksüz duşa bile giremiyorsun, bunu biliyorum. Ilık su ikimize de iyi gelecek şimdi. Saçlarımı sabunlar mısın?

–Rama'da iki kadın militan elleri üzerinde böyle başladılar sabaha.–

Dünya yarıklar içinde; sis yükseliyor yoksul sokaklardan ve kimsenin bilmediği –artık unuttuğu– bir orman patikasında arka ayağı hafif aksayan bir geyik, karanfil saplarını yiyerek dolaşıyor. Çocuklar var sonra; onlar dünyayı büyüklerin unuttuğu bir bakış açısından izliyor. Aşağıdan yukarıya bakınca bütün duvarlar daha yüksek, bütün acılar daha küçük görünüyor.

–İki kadın, en çok aynada bakarken sevdiler birbirlerini.–

Havluyu alınca yüzünü ekşittin her zamanki gibi.

"Amma ıslatıyorsun bunu. Bir avuçluk yer bıraksan da ben de saçlarımı kurutsam."

Yine gözlerini açıp baktı bana. Önce şaşırıp sonra gülüyor bu kadın. Çok güzel.

–Rama'nın en kötü otellerinden birisi. Ama güvenli.–

Yatağın altından sırt çantalarını çektiler. Kırmızı eşarba sarılı silahlarını temizlediler uzun uzun.

Öpüştüler.

Islaklık insanın en bildik kokusudur. Atomlarımız karışır birbirine. Çavlanda bir dal kırığıyız birbirimizin.

Sarılıp ayrıldılar.

Kapı kapandığı anda sinek, etrafındaki kıvamdan kurtulup yine uçmaya başladı. Sonra cama konup Rama'nın en uzun caddesine çıkan sokağı izledi.

İki kadın kaldırımın iki yanında, silah seslerinin doğduğu ve hepimiz kadar eski bir barikata doğru yürüdü.

Hepimiz
aylı
geceleri
severiz dostlarım.

24 Ekim 2010

Son yıllarda adından sıkça söz ettiren Ahmet Büke, küçük insanları, mahalle aralarını yürek burkan bir incelikle anlatan öykülerin yazarı.

Kumrunun Gördüğü adlı kitabıyla 2011 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazanan Ahmet Büke, genç öykücüler arasında farklı bir konuma sahip. İyi tanıdığı insanları, mahalle arasında olup biten günlük olayları yazıyor. Bu çevrelerin dilini, argosunu ustaca kullanıyor. Bunun yanında, özgün, sıra dışı bir öykü dili var Büke'nin. *Ekmek ve Zeytin*, yazarımızın aynı bakış açısıyla yazdığı yeni öykülerin yer aldığı bir kitap. Ancak bu defa Büke öykülerini çok daha geniş bir coğrafyaya açıyor.

Su yoksa, hayat yoksa, aşk da olmaz diyordu. Ben Metin'e üzülüyordum habire. Bu kız onu üzecekti. İstiyordum ki ben üzüleyim. Metin unutsun Hülya'yı, ben seveyim. Çölü değil de evimizin karşısındaki gölü göstereyim ona. Yeşilli, kızıllı dalgaların kıyıya nasıl vurduğunu, böceğin, yılanın nasıl kıvrandığını anlatayım. Sazan çıkar, levrek iner dibe. Sonra bıyıklı, güngörmüş bir balık suyun kabuğundaki sineklere diker gözlerini. "Tanrım," der. "Suyun öbür yüzü de bu kadar delidolu mu?" Hülya istese beni daha çok sever Metin'den. Çünkü Metin çöllere dönmüş yüzünü. Benim doğduğum yerde adım atsan su çarpar yüzüne.

ISBN 978-975-07-1390-
9 789750 71390